

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ
81

ΑΙΧΜΑΛΟΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

**“ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΠΕΡΦΑΝΕΙΑ ΣΟΥ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ ΕΛΛΗΝΑΣ,,
ΑΡΙΘ. 81 - ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ - ΔΡΑΧ. 2**

Μερικοί φίλοι ιθαγενείς σκαρφαλώνουν στο βουνό του Γκαούρ.
Θέλουν νά τόν ειδοποιήσουν γιά τήν καινούργια συμφορά πού...

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Είναι μεσάνυχτα!...
Μιά άφορητη τροπική ζέ-
στη λιώνει τή Ζούγκλα σάν
κερί!

Ο Ταρζάν, ή Τζέιν, ό Κρα-
γιαμπού και ή Χουχού, δέν
μόρεσαν απόψε τή νύκτα,
νά μείνουν μέσα στή σπη-

λιά τους. "Έχουν βγεί και ξα-
πλώσει έξω άπ' αύτήν, ζητών-
τας δροσιά...

"Όμως στέκεται αδύνατο
νά κλείσουν μάτι!...

Τά κορμιά τους έχουν μου-
σκέψει στόν ιδρώτα! Τά λα-
ρύγγια τους είναι στεγνά. Νοί

ώσουν άβάστακτη δίψα. Μά τ'ά στομάχια τους δέν χωρούν άλλο νερό. "Εχουν φουσκώσει πιά από τ'ό πολύ πού ξεχουν πιή!...

"Η "Αρχόντισσα τής Ζούγκλας οιγοκλαίει ατέλειωτα... Κι' ό Ταρζάν, ό σύντροφός της, ζητάει νά τήν παρηγορήσει:

— Δίκηο έχεις, Τζέιν! "Ομο λογώ κ' έγώ πώς τέτοια θανάτερη ζέστη, πρώτη φορά έχω νοιώσει στη ζωή μου έδώ στη Ζούγκλα!... "Ομως πρέπει νά κάνουμε ύπομονή. Καί προ παντός νά μήν απελπιζόμαστε!... Γρήγορα, ύστερ' από τήν άφόρητη αυτή ζέστη, θά ξεσπάσει, μοιραία μία μεγάλη τροπική μπόρα!... Καί τότε θά δροσιοτούμε κ' έμείς, καί όλόκληρη ή Ζούγκλα μας!...

"Ο Ταρζάν σταματάει ξαφνικά κι άπότομα. Στήν άπόλυτη ήσυχία τής καφτης αυτής νύχτας, κάποιος μακρινός θόρυβος φθάνει σ' αυτιά του. Γυρίζει πρός τήν "Ανατολή κι άφουγκράζεται...

"Ο θόρυβος μοιάζει μέ ανθρώπινο ποδοβολητό.

"Ο "Αρχοντας τής Ζούγκλας πετιέται άμέσως όρθός κι ανήσυχος. Τό ίδιο κάνει κι ό μονάκριβος γιός του.

— Ποιός διάβολος μπορεί νά είναι τέτοια ώρα! μουρμουρίζει παραξενεμένος ό Ταρζάν...

— Καί ποϋ βρίσκει τό κουράγιο νά περπατάη μέ τέτοια ζέστη! προσθέτει ό Κραγιαμπού, χαμογελώντας.

.....

Σέ λίγο καταλαβαίνουν πώς τό ποδοβολητό δέν είναι ενός, αλλά δυό ανθρώπων...

Καί νά: Γρήγορα φθάνουν καί παρουσιάζονται μπροστά τους ό Γκακούρ καί ή Ταταμπού.

Φαίνονται καί σί δυό τους άνήσυχοι καί λαχανιασμένοι.

"Ο μελαψός Έλληνας έξηγγεί στό φίλο του:

— Είναι φανερό πώς ό Γιαχάμπα κάποια καινούρια συμφορά μ'ας έτοιμάζει, Ταρζάν!

"Ο "Αρχοντας τής Ζούγκλας τόν κυττάζει μέ σίκτο:

— Φυσικά!... Δέν τό βρίσκω καθόλου παράξενο, άγαπητέ Γκακούρ:

— Γιατί;

"Ο Ταρζάν άρχίζει νά θυμώσει:

— Μά ρωτ'ας κιόλας; "Αφού έσύ ό ίδιος τόν έσωσες προχθές από τ'ά χέρια τού τερλοϋ γοριλλάνθρωπου, πού τόν κτυπούσε κάτω σάν χταπόδι.*

"Αν δέν έμπαινες στη μέση, ό μαύρος αυτός κακούργος δέν θά μπορούσε σήμερα νά μ'ας έτοιμάξη καινούργιες συμφορές... Θά ήταν άπασχολημένος μέ τ'ά πειρασμένα σκουλήκια τού τάφου του... έκτός αν δέν τόν θάβαμε καί σ'άραζαν τό κουφάρι του τ'ά θεριά καί τ'ά όρνια τής Ζούγκλας!

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΥΠΟΨΙΕΣ...

"Ο ύπέροχος "Έλληνας, μέ

(*) Διάβασε τό προηγούμενο τεϋχος άρ. 80.

τῇ μεγάλῃ καρδιά ἀναστενάζει:

— Εἶσαι σκληρὸς Ταρζάν!. Πῶς ἦταν δυνατὸν ν' ἀφήσω ἀβοήθητον ἕναν ἄνθρωπο ποὺ κινδύνευε;

— Μὰ ἦταν ἐχθρὸς μας Γκαούρ!

— Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ μᾶς!... "Αν ἦταν φίλος μας..

— Τί θέλεις νὰ πῆς;

— Νά: Πῶς τοὺς φίλους μας ὀλοὶ τοὺς βοηθάμε... Τὸ δύσκολο καὶ τὸ ὠραῖο εἶναι νὰ βοηθᾷς καὶ νὰ προστατεύῃς τὸν ἐχθρό σου!...

Ὁ Ταρζάν κουνάει τὸ κεφάλι του:

— Γιὰ νὰ μπορέσῃ κάποτε νὰ σοῦ... θγάλῃ τὸ μάτι;

— Ὅχι! Γιὰ νὰ μπορέσῃ κάποτε νὰ γίνῃ φίλος σου!...

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει γίνεῖ ἔξω φρενῶν μὲ τὴν «ἡλίθια» — ὅπως τὴ νομίζει — καλωσύνη τοῦ Γκαούρ. Ὡμως δίνει τόπο στὴν ὀργή. Καὶ τὸν ρωτᾷ:

— Λοιπὸν; Τί καινούρια συμφορὰ μᾶς ἐτοιμάζει ὁ... «προστατευόμενός» σου;

— Δέν ξέρω ἀκόμα! τοῦ ἀ-

Ἡ τρομακτικὴ φωτιά ἔχει φουντώσει καὶ στὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα. Οἱ ἄμειροι σύντροφοι ἔχουν περικυκλωθῇ ἀπὸ τὶς φλόγες!

ποκρίνεται.

— Καί πῶς ἔμαθες πῶς...

— Κάτι φίλοι μου ἰθαγενεῖς σκαρφάλωσαν, πρὶν λίγο, στὸ βρονό μας... Μᾶς εἰδοποίησαν γιὰ τὸν κίνδυνο... Μᾶς συμβούλεψαν νὰ προσέξουμε. Νὰ φυλαχτοῦμε...

Ὁ Ταρζάν μουρμουρίζει ἀδιάφορα:

— Δὲν βαρεῖσαι... Φαντασίες!

Ὁ Γκαοῦρ ἐπιμένει:

— "Οχι!... Τώρα πού ἐρχόμαστε γιὰ τὴ σπηλιά σου, συναντήσαμε πολλοὺς ἀπ' τοὺς ἀραπάδες τοῦ Γιαχάμπα. Εἶναι ἄσπλοι καὶ παρασταίνουν τοὺς ξυλοκόπους. Σίγουρα θάχουν κρύψει στὰ σκῖνα τὰ κοντάρια καὶ τίς χατζάρες τους...

— Ποὺ τοὺς εἶδατε;

Ἀποκρίνεται τώρα ὁ Ταταμπού:

— Παντοῦ!... Ἔχουν κυκλώσει ὁλόκληρὴ τὴν περιοχὴ!... Κόβουν ξεραμένα δέντρα!...

Ὁ Γκαοῦρ συνεχίζει:

— Θὰ μπορούσα νὰ θάλω στοίχημα πῶς ἄλλος εἶναι ὁ σκοπὸς τους... Ποιὸς ὅμως; Τί κακὸ λογαριάζουν ἄραγε νὰ μᾶς κάνουν; Σ' αὐτὸ κανένα ἀπ' τοὺς φίλους ἰθαγενεῖς δὲν μπόρεσε νὰ με φωτίσει... Τούτῃ τῇ φορᾷ, ὁ Γιαχάμπα ἐργάζεται μυστικά. Καταχθόνια!...

Ὁ Ταρζάν χαμογελάει ἀτάραχος:

— Ἀς κάνῃ ὅ,τι θέλῃ!... Τώρα ποῦμαστε μαζί, κανέναν δὲν φοβάμαι!...

Ἡ πανώρια Ταταμπού προχωρεῖ καὶ κάθεται πλάι στὴν Τζέιν. Οἱ δύο γυναῖκες ἀρχίζουν νὰ μιλοῦν γιὰ τὴν ἀβαστακτὴ ζέστη τῆς νόκτας αὐτῆς.

Ἡ μελιστάλακτη Χουχού ἐπεμβάινει:

— Καλέ, ἂν ἦταν ἐδῶ τὸ Ποκοπικάκι μου, θὰ μᾶς ἔλεγε κανένα καλαμπουράκι καὶ θὰ... δροσιζόμαστε, πού κακοχρόνο νάχῃ. Μὲ συγχωρεῖτε κιδάσας!

Η ΖΟΥΓΚΛΑ ΚΑΙΓΕΤΑΙ !

Μὰ πρὶν ἢ πυγμαία καλοτελειώσῃ τὰ λόγια της, ἀκούγεται τρομαγμένη ἡ φωνὴ τοῦ Κραγιαμπού:

— Φωτιάα! Φωτιάα!...

"Ολοι γυρίζουν ἀνήσυχτοι κατὰ τὸ σημεῖο πού τοὺς δείχνει...

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν ἔχει δίκιο: Πρὸς τὸ μέρος τοῦ θορυῶ φαινεται μιὰ μεγάλη λάμψη. Σίγουρα τὰ θεόρατα δέντρα τῆς Ζούγκλας καίγονται!

Ἀλλὰ νά: Τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμὴ μιὰ δευτέρη λάμψη κτυπάει στὰ μάτια τους!... Αὐτὴ τῇ φορᾷ πρὸς τὸ νοτιά!

Σὲ λίγο κι' ἄλλες δύο φωτιές θάφουν κόκκινο τὸ σκοτάδι τῆς τροπικῆς νύχτας: Ἡ τρίτῃ ἀπὸ τὴν Ἀνατολή. Ἡ τέταρτῃ ἀπὸ τὴ δύσι!...

"Ετσι, καὶ πολὺ γρήγορα, οἱ φωτιές πού ξεπετάχτηκαν ἀπὸ τὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα, θεριεύουν κι' ἀπλώνονται. Σμίγουν ἢ μιὰ με τὴν ἄλλη!...

Δὲν περνάει πολλὴ ὥρα καὶ

ή σπηλιά του "Αρχοντα της Ζούγκλας θρίσκειται κυκλωμένη από τεράστιες φλόγες!..

"Αλλοίμονο!... "Η αναπάντεχη αυτή φωτιά δλο και πλητίζει. Σίγουρα δεν θ' άργήσει να φθάση κοντά... Και τότε άλλοιμονο στους ξη συντρόφους που θρίσκοντ' εκεί. "Η θέσι τους θά είναι πολύ δύσκολη! Τραγική!

"Ο Ταρζάν φωνάζει τώρα προστακτικά:

— "Ακολουθήστε με δλοι!... Κάποιο πέραςμα θά θρούμε! "Από κάπου θά μπορέσουμε να ξεφύγουμε... "Αν ο Γκαούρ δεν έσωνε τη ζωή του Γιαχάμπα, δεν θά ζητούσε τώρα να μās κάψη ζωντανούς!...

"Έτσι και γίνεται... Τρέχουν δλοι, σάν τρελλοί, να σωθούν από τις φλόγες που τους έχουν ζωσει θανατερά!...

Τελευταία, ακολουθεί ή κοντόχρονη Χουχού... Οί μικρές παχουλές της πατούσες κτυπάνε στ' αυτιά της!... Ταυτόχρονα ξεφωνίζει με απόγνωσι :

— Πωπώ, κακό που τόπαθα ή καφερούλα! Βοήθεια, καλές πυροσβέστες! Θά καή τό... τσουλουφάκι μου!

"Ομως, ή φωτιά δλο και προχωρεί. "Όλο και τους κοντοζυγώνει. "Η κόψα της έχει άρχισει ν' άγκαλιάζει τὰ μισόγυμνα κορμιά τους!...

Τ' άμέτρητα χλωρά κλαδιά που καίγονται, τρίζουν δυνατά κι' άπαισία!... Μεγάλο κακό και σαματάς γίνεται!...

"Ακόμα και ή λάμψη από τις

φλόγες τους τυφλώνει. Τό δέρμα τους άρχίζει να τσουρουφλίζεται. "Ένω ο πυρωμένος άέρας τους κόβει την ανάσα!

Οί άμοιροι φίλοι μας περνάνε στιγμές αφάνταστα δραματικές! Τώρα θλέπουν πώς καμμία διέξοδος δεν θρίσκειται γύρω τους. "Από πουθενά δεν θά μπορέσουν να ξεφύγουν!

Η ΓΡΟΘΙΑ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ !

— Θά καούμε ζωντανοί ! μουγγρίζει έξαγριωμένος ο "Αρχοντας της Ζούγκλας.

Κι' ένώ ή όργη θολώνει τό νοϋ του, γυρίζει με άγριες διαθέσεις στον ύπεροχον "Ελληνά :

— "Εσύ φταις, ήλίθιε! τοϋ φωνάζει. "Η καλωσύνη σου φταιεί! "Η βλακεία σου!...

Και μη έχοντας επίγνωση τοϋ τί κάνει, τινάζει μία τρομακτική γροθιά στο πρόσωπο τοϋ Γκαούρ!

— Νά, κήνος!...

"Ο μελαψός γίγαντας κλονίζεται για μερικές στιγμές. "Ο Θεός ξέρει πώς συγκρατήθηκε για να μη σωριαστή κάτω άναίσθητος.

Τέλος, φέρνει τό χέρι στο κτυπημένο μέρος τοϋ σαγονιοϋ του. Κι' άναστενάζει πονεμένα. Χωρίς λείει να θγή άπ' τὰ χείλια του!...

"Ομως, αν ο Γκαούρ συγκρατήθηκε, ή περήφανη και άτρόμητη συντρόφισσά του δεν μπόρεσε να κάνει τό ίδιο.

Και νά : Μ' ένα ξαφνικό

πήδημα ή Ταταμπού θρίσκεται αντίκρυ στον Ταρζάν. Καί του ανταποδίδει τη γροθιά δσο πιό δυνατά μπορεί!...

‘Ο λευκός γίγαντας χαμογελάει άκλόνητος! Σά νά δέχτηκε στο πρόσωπό του τό χάδι ένός τρυφερού γυναικείου χεριού.

Νοιώθει την ανάγκη νά πη στην Ταταμπού πώς έσφαλλε. Πώς μετάνιωσε πικρά γιά τόν άπαίσιον τρόπο πού φέρθηκε στον Γκαούρ. Πώς καλά έκανε κι’ εκείνη πού τόν κτύπησε. Πώς... Πώς...

‘Αλλά δέν λέει τίποτ’ άπ’ όλ’ αυτά... Περήφανος, έγωϊστής και πεισματάρης καθώς είναι — σάν γνήσιος Έγγλέζος — δέν καταδέχεται νά «τό θάλλη κάτω», όπως λένε.

Κι’ άντί νά τής πη αυτό πού πραγματικά νοιώθει, άποκρίνεται ειρωνικά στή γροθιά της :

— Χαίρω πολύ πού ό Γκαούρ έχει μιά τόσο γενναία συντροφισσα γιά νά τόν... προστατεύη!...

‘Η προβολή είναι θανάσιμη!...

“Όσο δυνατή θέλῃσι κι’ άν έχη ό ύπέροχος Έλληνας, αύτή τη φορά του είναι άδύνατο νά συγκρατηθή!...

Κάνοντας έν’ άργό θήμα στέκει μπροστά στον “Αρχοντα της Ζούγκλας μέ τίς άτσαλένιες γροθιές του σφιγμένες! Καί μουγγρίζει σάν πληγωμένο θηρίο :

— Ταρζάν πάρε πίσω τά λόγια σου! ‘Αλλιώς προστατέψου όπως μπορείς. Θά σε

χτυπήσω!...

‘Η στιγμή είναι τραγική!

‘Από την άπάντησι πού θά δώση ό Ταρζάν εξαρτάται άν οί δυό φοβεροί γίγαντες θ’ άγκαλιαστούν σάν άδελφια, ή θ’ άλληλοσπαραχτούν σάν θανάσιμοι έχθροί!...

‘Η Ταταμπού, ή Τζέιν, ό Κραγιαμπού κι’ αύτή άκόμα ή Χουχού, στέκουν άκίνητοι μέ καρφωμένα τά μάτια στο στόμα του “Αρχοντα της Ζούγκλας. Έχουν κρατήσει και την άναπνοή τους άκόμα!...

Και νά: ‘Ο Ταρζάν άνασσαλεύει τά χείλια του. Είναι έτοιμος νά δώση τη μοιραία άπόκρισι!...

“Όμως, εαφνικά, κι’ ένώ οί φλόγες έχουν άρχισει νά τσουρουφλίζουν τά μαλλιά τους, κάτι άναπάντεχο κι’ άπίστευτο γίνεται!...

Βαρύ ποδοβολητό άμέτρητων ποδαριών και παράξενες στριγγλιές άντηχούν πίσω άπό τό πύρινο φράγμα πού τούς ζώνει!

Και μιά θαρεια άνθρώπινη φωνή φθάνει στ’ αύτιά τους :

— Στην πάντα νά περάσουνε οί... «πρεσβευτικές άντλίεεεεεε»!...

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ

Είναι ό φοβερός και τρομερός Ποκοπικό! Πού άνεμίζει τη χατζάρα του όρθός, πάνω

ΕΥΚ
-ΑΚΩ!

‘Ο ύπέροχος μελαφός γίγαντας καταφέρνει νά συγκρατηθῇ. Δὲν ἀνταποδίνει τὴν τρομερὴ γροθιά πού δέχτηκε ἀπὸ τὸν Ταρζάν.
‘Η Ταταμπού ὅμως...

στὴ ράχι τοῦ γιγάντιου ἐλέφαντα Σὸμ (*).

Δεξιὰ κι’ ἀριστερὰ τοῦ Σὸμ ἔρχονται κι’ ἄλλοι δυὸ ἐλέφαντες. Κι’ οἱ τρεῖς μαζί τινάζουν ἀπὸ τίς προβοσκίδες τοὺς πῆδακες νεροῦ πάνω στὶς φλόγες!...

‘Ετσι, μισοσθῆνοντας τὴ φωτιά, ἀνοίγουν ἕνα πέρασμα ἀνάμεσα στὶς φλόγες τῆς!

‘Ο Γκαοὺρ καὶ ὁ Ταρζάν παρατᾶνε τὸν καυγά τοὺς

(*) Σὸμ εἶναι ὁ πιστὸς καὶ ἀγαπημένος ἐλέφαντας τοῦ Ταρζάν.

στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμή.

‘Ο “Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας” φωνάζει τώρα στοὺς συντρόφους του :

— ‘Εμπρός! “Ἀς περάσουμε ὅλοι ἀπὸ τὸ μισοσθημένο ἀνοιγμα τῆς φωτιάς! “Ὅποιος προλάβῃ νά σώσῃ τὸν ἑαυτὸ του!

‘Ετσι καὶ γίνεται!

“Ὅμως ἡ θράκα πού πάνω σ’ αὐτὴν πατᾶνε γιὰ νά περάσουνε, καίει ἀφάνταστα τίς γυμνές τοὺς πατούσες!... Οὐρλιάζουν ὅλοι τοὺς ἀπὸ τοὺς ἀβάστακτους πόνους!...

‘Ο Ποκοπίκο τοὺς ξαναφω-

νάζει ψηλά από τη ράχι του
έλεφαντα!

— Σάν καθούρια στά κάρ-
θουνα χοροπηδάτε! Πολύ σās
γουστήρω, άδερφέ μου!

Καί προσθέτει ένθαρρυντι-
κά :

— Κουράγιο παιδιάααα!...
Παγαίνω νά ξαναγεμίσω τά
«βυτία» γιά νά σās ξανακατα-
θρέξω!...

Στό μεταξύ, οί κυκλωμένοι
— πρίν λίγο — άπό τις φλόγες
σύντροφοι καταφέρνουν νά ξε-
βγούν άπ' τη φωτιά. Νά γλυ-
τώσουν άπ' τόν φρικτό καί θέ-
θαιο θάνατο!

“Ομως όχι όλοι: Μονάχα ό
Ταρζάν, ό Γκαούρ, ό Κρα-
γιαμπού καί ή Χουχού.

‘Η Ταταμπού καί ή Τζέϊν
δέν βρίσκονται άλλοίμονο —
κοντά τους. Μά ούτε καί φαί-
νονται ή άκούγονται πουθενά.

Οί δυό γίγαντες —μόλις τό
άντιλαμβάνονται —κάνουν σάν
τρελλοί. ‘Αρχίζουν νά φωνά-
ζουν, όσο πιο δυνατά μπορούν
τις χαμένες πανώριες συντρό-
φισές τους :

— Τζέεεεεε!...

— Ταταμπούουουου!...

“Ομως τίποτα!... Καμιά
άπόκρισι δέν παίρνουν ούτε ά-
πό τη μιά, ούτε άπό την
άλλη!...

Κι’ ένα σωρό τραγικά έρω-
τηματικά σφηνώνουν στά ζα-
λισμένα τους κεφάλια : “Ε-
χουν περάσει, άραγε, οί συν-
τρόφισσές τους τις φλόγες ;
“Εχουν καταφέρει νά σωθοϋν
κι’ αυτές; “Η βρήκαν φρικτό
θάνατο μέσα στη φοβερή φω-
τιά;!

‘Η Χουχού φωνάζει στόν
Ποκοπίκο πού τόν βλέπει νά
ξαναφεύγη μέ τους τρεις έλέ-
φαντές του πρός την κοντινή
μικρή πηγή. Γιά νά ξαναγεμί-
ση τις προβοσκίδες τους νε-
ρό!

— Καλέ, στάσου, πού κακο-
χροννάχης, χρυσό μου! ‘Α-
φού τό ξέρεις πώς ψοφώ γιά
...πυροσβέστες ! Τυχάνω...
φλογερή ύπαρξις!

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ!

Μά νά: Ξαφνικά τρεις δυ-
νατοί πυροβολισμοί άκούγον-
ται κάπου εκεί κοντά. ‘Αλλά
πρός τό μέρος πού ύψώνονται
οί θανατερές φλόγες!...

“Ο Γκαούρ κι’ ό Ταρζάν
παραξενεύονται. ‘Αλλά δέν έ-
χουν καιρό γιά χάσιμο. Πρέ-
πει νά θροϋν ζωντανές ή πε-
θαμένες τις χαμένες τους συν-
τρόφισσες.

“Ο γενηαίος Κραγιαμπού
ρωτάει τόν πατέρα του:

— Νά τρέξω νά κυττάξω
στό μέρος πούπεσαν οί πιστο-
λιές;

Καί κάνει νά ξεκινήση...

“Ο Ταρζάν τόν συγκρατεί :

— “Οχι, παιδί μου!... Θά ή-
ταν τρέλλα!... Οί πυροβολι-
σμοί άκούστηκαν πίσω άπ' τις
φλόγες. Είναι άδύνατο νά τις
περάσης. Θά καής ζωντανός.

Μά δέν προφθαίνει νά τε-
λειώση τά λόγια του. Ξαφνικά
φθάνουν στ’ αϋτιά τους οί ά-
πεγνωσμένες φωνές τών δυό
χαμένων γυναικών :

— Γκαούρουου!...

— Ταρζάααν!...

Χαρούμενοι τρέχουν όλοι
πρός τὰ ἐκεῖ...

Μὰ σὰν φθάνουν στοῖ ση-
μεῖοι πού ἀκούστηκαν οἱ φω-
νές, ἕνα φράγμα ἀπὸ φλόγες
τοὺς ἐμποδίζει νὰ προχωρή-
σουν. Σίγουρα μέσα σ' αὐτὲς
βρίσκονται ἡ Τζέιν καὶ ἡ Τα-
ταμπού.

Πῶς δμως; ! Πῶς δὲν ἔχουν
καὶ; Πῶς βρίσκονται ζωντα-
νές; Πῶς ἐξακολουθοῦν καὶ
φωνάζουν τὰ ὀνόματα τῶν ἀ-
γαπημένων συντρόφων τους;

Ἄδελφιαστος, ὅπως πάντα,
ὁ Γκαούρ, κάνει νὰ χυθῇ μέ-
σα στὶς φλόγες. Ἀδιαφορεῖ
ἂν θὰ καὶ ζωντανός. Φθάνει
νὰ κάνῃ τὸ καθήκον του: Νὰ
βοηθήσῃ τὶς δυὸ γυναῖκες. Ὅ-
πως θάκανε καὶ γιὰ κάθε ἄλ-
λον ἄνθρωπο πού θὰ θρῖσκο-
ταν σὲ κίνδυνο. Καὶ γιὰ θεριὸ
ἄκόμα!

Ἑλληνας θὰ πῇ: εὐγένεια,
ἡρωϊσμός, αὐτοθυσία!...

Ὅμως ὁ Ταρζάν — πού,
πρὶν λίγο, ἦταν ἔτοιμος νὰ
τὸν σπαράξῃ — τὸν συγκρα-
τεῖ τώρα :

— Μὴ θιάζεσαι, Γκαούρ!...
Γιὰ νὰ βοηθήσῃ κανεὶς κάποι-
ον πού κινδυνεύει δὲν χρειάζε-
ται μονάχα ἡρωϊσμός. Χρειά-
ζεται καί... μυαλό! Πρέπει νὰ
ζήσουμε, πρῶτα ἐμεῖς, γιὰ νὰ
μπορέσουμε νὰ τὶς βοηθήσου-
με! Αὐτὸ πού πᾶς νὰ κάνῃς
ἐσύ, εἶναι αὐτοκτονία!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας συ-
νέρχεται. Καταλαβαίνει πόσο
σοφὰ εἶναι τὰ λόγια τοῦ Ἄρ-
χοντα τῆς Ζούγκλας. Στέκει
ὁμως σὰν χαμένος μπροστὰ

στὶς θανατερὲς φλόγες πού
κρατοῦν αἰχμάλωτες τὶς δυὸ
γυναῖκες. Δὲν ξέρεי τί νὰ κά-
νῃ!...

Ἀπὸ τὴ δύσκολη αὐτὴ θέσι
τὸν θγάζει γρήγορα ὁ Ταρ-
ζάν. Φωνάζει προστακτικὰ
στὸν Ποκοπίκο πού, μὲ τοὺς
τρεῖς ἐλέφαντες, ἔχει φθάσει
τώρα στὴ μικρὴ πηγὴ :

— Ἐλα ἀνόητε!... Ἐλα λοι-
πὸν γρήγορα κοντὰ μας! Θὰ
καοῦν οἱ δυὸ γυναῖκες!

Ὁ νᾶνος παρεξηγιέται:

— Καλὰ ντέ! Δὲν ἔπεσε κι'
ἡ ζάχαρι στὸ νερό!... Ἄς κά-
νουν κι' αὐτὲς λιγάκι ὑπομο-
νῇ! Πρέπει νὰ ξαναγεμίσω τὰ
...βυτία μου!

Καὶ σὰν ἀδιαφορῶντας γιὰ
τὶς τόσο τραγικὲς καὶ κρίσι-
μες στιγμὲς, ἀρχίζει νὰ τρα-
γουδάῃ δυνατὰ καὶ φάλτσα ἕ-
να φρέσκο-φρέσκο στιχάκι του
γιὰ τὴν Ταταμπού καὶ τὴν
Τζέιν :

«Καρφάκι δὲν μοῦ καίγεται
ἂν πέθαναν ἢ ζοῦνε!

Ὅπως μὲ «κάψανε», κι' αὐτὲς
γουστάρω νὰ... καοῦνε!»

ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΑΡΙΟΥΡΑΙΩΝ !

Ὅμως, πᾶρ' ὅλ' αὐτὰ, γρή-
γορα ὁ νᾶνος κάνει πάλι τὴ
σωτήρια ἐπέμβασί του: Σὲ λί-
γες στιγμὲς φθάνει κοντὰ στὶς
φλόγες μὲ τὸν Σὸμ καὶ τοὺς
ἄλλους δυὸ ἐλέφαντες.

— Ἀβάντι πυροσβεστάρης
μου! τοὺς φωνάζει. Ἀμολάτε
τὶς μάνικες νὰ δοῦμε τί θὰ
γίνουμε!

Καὶ νὰ : Τὰ τρία τερά-

στια παχύδερμα τινάζουν από τις προβοσκίδες τους τὸ νερό ποῦχουν ἀποθηκέψει στ' ἀπέ-
ραντα τους στόματα :

— Φσσσ! Φσσσ!...

Καὶ ἡ φωτιά μισοσβήνει σ' ἕνα ὀλόκληρο κομμάτι.

Ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαούρ κι' ὁ Κραγιαμπού ὁρμᾶνε ἀμέσως μέσα σ' αὐτό, πατώντας μέ τὰ γυμνά τους πόδια πάνω στὴν κόκκινη θράκα!

Ἡ Χουχού μένει κοντὰ στὸν ἀγαπημένο της Ποκοπίκο:

— Καλὲ κρίμας ποῦ δὲν ἔ-
χεις κι' ἐσὺ προβοσκίδα, χρυ-
σό μου! τοῦ κάνει.

— Γιατί, μωρὴ Μαμζέλ; τὴ ρωτάει.

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία τοῦ ἀποκρίνεται χαμηλώνον-
τας ντροπαλὰ τὰ «μενεξεδέ-
νια» της βλέφαρα :

— Καθότι θά μπορούσες
νά... ἀποσθῆσης καὶ τὴν δική
μου πυρκαϊά!

Ὁ νᾶνος κάνει πῶς παρα-
ξενεύεται :

— Ἀλήθειαααα!... Καὶ ποῦ
πῆρες φωτιά, θρὲ «καλαμαρο-
χτάποδο»;

Ἡ Χουχού φέρνει τὴ δεξιὰ παλάμη στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ στήθους της :

— Ἐπὶ τῆς εὐφλέκτου...
καρδίας μου! Μὲ συγχωρεῖτε
κιδίλας!

Ὁ Ποκοπίκο δείχνει τὴν κοντόχοντρη ἀραπινούλα στὸν τεράστιο ἐλέφαντα ποῦ κα-
βαλληκεύει :

— Δὲν τὴν ποδοπατᾶς, μω-
ρὲ Σόμ, νὰ θάψης καὶ μαῦ-
ρα τὰ... παπούτσιά σου!

.....

Ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν κι' ὁ Κραγιαμπού, ὅπως εἶδαμε, πατώντας πάνω στὴν κόκκινη θράκα, φθάνουν, ἐπὶ τέλους, στὸ μέρος ποῦ ἀκούγονται οἱ φωνές τῶν δυο γυναικῶν...

Εὐτυχῶς! Ἡ Τζέιν καὶ ἡ Ταταμπού δὲν θρίσκονται στὴ φλογισμένη ἐπιφάνεια τοῦ ἐ-
δάφους. Εἶναι στὸ θάθος ἐνὸς τετράγωνου χορταριασμένου λάκκου. Μιᾶς παληᾶς παγί-
δας γιὰ λιοντάρια, ποῦ εἶχε μένει χρόνια ἀχρησιμοποίη-
τη...

Καὶ νὰ πῶς θρέθηκαν ἐκεῖ:

Ὅταν οἱ τρεῖς ἐλέφαντες τοῦ Ποκοπίκο, τινάζοντας τὸ νερό ἀπὸ τὶς προβοσκίδες τους, ἀνοιξαν ἕνα πέρασμα στὶς φλόγες, οἱ δυο γυναῖκες ἔκαναν, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους, νὰ βγοῦν κι' αὐτές ἀπ' ἐκεῖ.

Ὅμως τὴν τελευταία σι-
γμὴ, ἕνα κοπάδι ὀλόκληρο ἀ-
πὸ τρομοκρατημένους ἀρου-
ραίους ξεπετάχτηκε μπροστὰ
τους. Ζητοῦσαν κι' αὐτοὶ νὰ
σωθοῦν ἀπὸ τὶς φλόγες...

Μὰ οἱ γυναῖκες — ὅπως ξέ-
ρουμε — φοβοῦνται πολὺ τὰ
ποντίκια!

Ἔτσι, ἡ Ταταμπού καὶ ἡ Τζέιν ποῦ δὲν θά δειλιάζαν μπροστὰ καὶ σὲ λιοντάρια ἀ-
κόμα, πανικοβάλλονται τώρα. καὶ ἀλλάζοντας κατεύθυνσι
γιὰ ν' ἀποφύγουν τὰ μικρο-
σκοπικά... «θεριά», τὸ θάζουν
σὰν τρελλές στὰ πόδια, πέ-
φτοντας μέσα στὶς λαίμαργες
θανατερὲς φλόγες!

Καὶ σίγουρα θά καίγονταν
ζωντανές, μὰ, ἀπὸ καλὴ τύ-
χη, σώθηκαν :

Ἡ ἐμφάνισι τῶν ἀρουραίων τρομοκρατεῖ τὴ Τζέιν καὶ τὴν Ταταμπού. Γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπ' αὐτοὺς πέφτουν σὰν τρελλές μέσα στὶς φλόγες.

Μπροστὰ τοὺς βρέθηκε ἡ παληὰ αὐτὴ καὶ χορταριασμένη παγίδα. Καὶ τυφλωμένες ἀπὸ τὸ φόβο καὶ τοὺς καπνοὺς τῆς φοβερῆς φωτιάς, γκρεμίστηκαν μέσα σ' αὐτή!

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΡΟΥΡΑΙΟΥΣ ΣΤΑ ΦΙΔΙΑ

Οἱ δυὸ γίγαντες τρέχουν ἀμέσως στὴν ἀντικρινὴ ἀκαφτὴ περιοχή. Κόβουν γερὰ χορτόσχοινα. Καὶ ξαναγυρίζοντας, ρίχνουν δύο ἀπ' αὐτὰ μέσα στὴν καταπακτὴ.

Ἔτσι, ἡ Τζέιν κι' ἡ Ταταμποὺ πιάνονται καί, σκαρφαλώνοντας μ' εὐκολία, θγαίνουν γερές καὶ χαρούμενες ἐπάνω!

Μὲ λίγα λόγια ἐξηγοῦν στοὺς συντρόφους τοὺς τί εἶχε συμβῇ :

Καθὼς ἔτρεχαν νὰ ξεπεράσουν τὶς φλόγες, τρομαγμένες ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι τῶν ἀρουραίων, γκρεμίστηκαν — ὅπως ξέρουμε — στὴ βαθεῖα παγίδα. Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ σωτηρία τους. Ἡ κάψα τῆς φωτιάς ἀνεβαίνει πάντα πρὸς τὰ ἐπά-

νω. "Όσο πιο χαμηλά θρίσκεται κανείς, τόσο πιο ασφαλισμένος είναι!

"Ετσι, οι δυο γυναίκες, εκεί στο βάθος του λάκκου, δεν είχαν φόβο να καούν ζωντανές! "Όπως θα συνέβαινε αν θρίσκονταν πάνω στην επιφάνεια της γής!

Και παρακολουθούσαν, εύγουρες πιά, τις τρομερές φλόγες που λησσομανούσαν πάνω από τα κεφάλια τους!

"Όμως, αν είχαν γλυτώσει από τη φωτιά, ένας άλλος, το ίδιο τραγικός κίνδυνος ήρθε να τις απειλήσει!...

Λίγο ύστερ' απ' αυτές, τρία μεγάλα μαύρα φίδια γκρεμίστηκαν κάτω στην ίδια καγίδα, ζητώντας καταφύγιο απ' τις μανιασμένες φλόγες!

Η λάμψη της πυρκαϊάς φωτίζε καλά το βάθος της καταπακτής.

Και τα φοβερά έρπετά, άγριεμένα άφάνταστα απ' τον κίνδυνο της φωτιάς, χύθηκαν άμέσως και με λύσσα πάνω στην Ταταμπού και στην Τζέιν!

"Εν' απ' αυτά κουλουριάστηκε σθέλτο στο μελαψό κορμί της πανώριας Έλληνίδας...

Μά ή 'Αρχόντισσα της Ζούγκλας δείχτηκε κι' αυτή τη φορά ψυχραιμη κι' άτρόμητη! Τράθηξε άμέσως το πιστόλι της. Τρεις πυροβολισμοί άντήχησαν. Κάθε θλήμα τσάκισε το κεφάλι κι' ενός φιδιού. Τα σκότωσε και τα τρία!

Τό φίδι που είχε κουλουρια-

στή στο κορμί της μελαψής κοπέλλας, ξεσφίχτηκε και σωριάστηκε κάτω νεκρό... 'Η Ταταμπού είχε σωθί από θύβαιο και φρικτό θάνατο! Το ίδιο θέβαια και ή Τζέιν, που σέ λίγο θα δεχόταν την έπιθεση των άλλων δυο φοβερών έρπετών !

.....

Αυτά λένε οι δυο γυναίκες στους συντρόφους τους.

"Όμως, στο μεταξύ, μαύρα σύννεφα έχουν αρχίσει να σωριάζονται στον ουρανό. Και γρήγορα μία τροπική μπόρα και νεροποντή έεσπάει στην άπέραντη και θαλαντωμένη άπό τη ζέστη, Ζούγκλα!

Ο Γιοκοπικό διώχνει τους τρεις γιγάντιους έλέφαντες :

— Βρέ, ξούτ! τους κάνει. Τώρα δεν έχουμε πιά ανάγκη άπό... «πρεσβευτικές άντιλίες». Τη φωτιά θα τη σήση ή θροχαρά!...

Η ΜΙΣ... ΚΟΥΜΠΑΡΑΣ !

"Ετσι και γίνεται...

Σέ λίγο, ούτε θράκα άναμμένη δεν θρίσκεται πουθενά. Το δολοφονικό έργο του άπαίσιου μαύρου γίγαντα Γιαχάμπα δεν μπόρεσε να πραγματοποιηθή. Με τον άνανδρο έμψηση πού έκανε στην περιοχή, δεν κατάφερε να κάψει ζωντανούς τον Ταρζάν, τον Γκαούρ και τους δικούς τους.

Οι δυο γίγαντες κι' οι συντρόφισσές τους, μαζί με τον Κραγιαμπού, έχουν ξαναησυχάσει τρέχοντας στη σπηλιά

τους. Για να σιγουρευτούν από τη μπόρα.

‘Ο Ποκοπίκο κι’ η Χουχού, τρύπωσαν, ζητώντας καταφύγιο, σ’ ένα στενό κούφωμα γέρικου δέντρου.

‘Ο νάνος της διηγείται: τὼς εἶδε ἀπὸ μακριὰ τὴ φωτιά. Καὶ πὼς κατάφερε νὰ θρῆ τὸν Σάμ καὶ τοὺς ἄλλους δυὸ ἐλέφαντες... “Υστερα: πὼς σκέφτηκε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὶς προβοσκίδες τοὺς γιὰ πρὸς σθεσθήρες καὶ νὰ μισριθῶσῃ τὴ φωτιά, ἀνοίγοντας πέρασμα στὸν Γκαούρ, στὸν Ταρζάν καὶ στοὺς ἄλλους..

Καὶ καταλήγει ἀναστενάζοντας:

-- ‘Αμάν, ἀδερφέ μου!... ‘Ως πότε πιά θά ζῶ γιὰ νὰ σὰς σῶνω ἀπ’ τὸ θάνατο!... Στὸ φινάλε θὰ παρεξηγηθῶ καὶ μετ’ οὗτο... Χάρο. Χαλάστρα στὶς δουλειές του θά κάνω, δηλαδή;

‘Η μελιστάλακτη πυγμαία τὸν γλυκοκαμαρώνει. Καί, στριμωγμένοι καθὼς βρίσκονται, στὸ κούφωμα τοῦ γέρικου κορμοῦ, τὸν ρωτᾷ ντροπαλά:

-- Καλέ, λές νὰ μᾶς παρεξηγήσουνε χρυσό μου, μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

-- Γιατί, μωρὴ μαμζέλ;

-- Νά, καθότι πού εἶναι, κοντά - κοντά, καθουμάστε ἐντὸς τῆς παρούσης... ἐρωτικῆς φωλίτσας!...

‘Ο νάνος κολλάει ἀνοικτὴ τὴν τεράστια παλάμη του στὴν παχουλὴ της μούρη:

-- “Ορσε, Σκιάχτρο! Χά, χά, χά!...

Καὶ ξεκαρδίζεται στὰ γέλια!

‘Η Χουχού· παρεξηγείται:

-- Καλέ γιατίς, γλύκα μου, πού κακὸ ψόφο μάχης!... Μπᾶς καὶ δέν εἶμαι ὠραία μέχρι μούρλιας, δηλαδή;

-- ‘Εμένα μοῦ λές!... “Αν πᾶς στὰ καλλιστεία θά βγῆς... Μὴς κουμπαρας!

Καὶ γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξῃ τὴν ὁμορφιά καὶ τὴ χάρι της δίνει μιά καὶ πετιέται ἔξω ἀπ’ τὸ κούφωμα τοῦ δέντρου. “Εται, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴ φοβερὴ νεροποντὴ πού τὴ λούζει, καὶ γιὰ τοὺς τρομακτικὸς κεραυνοὺς πού σκάζουν πάνω ἀπὸ τὸ κωμικοτραγικὸ τσουλούφι της, κάνει κάτι πολὺ διασκεδαστικὸ:

‘Αρχίζει νὰ χορεύῃ μὲ σκέρσο καὶ νάζι. Ἐνῶ ταυτόχρονα τραγουδᾷ κι’ ἕνα ρωμαντικὸ στιχάκι πού μοναχὴ της τὸχει σκαρώσει:

«Εἶμαι κούκλα ζωντανή
κι ἀπ’ τὰ κάλλη μου μεθῶ!
Νόστιμη μελαχροινή,
φτοῦ μου νὰ μὴ βασκαθῶ!
Σὰν τοὺς χάχες μὲ κυτᾶν
ὅπου τύχῃ νὰ σταθῶ,
καὶ σὲ γάμο μὲ ζητᾶν
φτοῦ μου νὰ μὴ βασκαθῶ!
Εἶμαι πι’ ὁμορφὴ ἀπ’ ὅλας,
καὶ με... συγχωρεῖτε κιόλας!»

ΕΝΑΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΘΑΝΑΤΟΣ!

‘Η μελιστάλακτη Χουχού δὲν προφθαίνει, καλὰ - καλὰ, νὰ τελεῖωσῃ τὸ τραγούδι καὶ τὸ χορὸ της...

Ξαφνικά κάτι άφάνταστα τραγικό γίνεται.

Ένας από τους φοβερούς κεραυνούς που σκάζουν στις γύρω κορφές των αλώνοθίων δεν τρων, πέφτει ικοντά στον κουφαλισμένο γέρικο κορμό!..

Καί ή άμοιρη πυγμαία σωρίζεται κάτω άκίνητη!

— Σ' έφαγε μπαμπέσικα! μουρμουρίζει ό Ποκοπίκο μέσ' άπ' τό κούφωμα του δέντρου που θρίσκειται.

Καί προσθέτει πένθιμα:

— Αιώνία σου ή μνήμη και... καλά Σαράντα!...

Σίγουρα ό θανατερός ήλεκτρισμός του κεραυνού που έπεσε πλάι της, την έχει σκοτώσει!...

Όμως ό νάνος βρισκόταν μέσα σέ ξύλο. Καί τό ξύλο είναι «κακός άγωγός», όπως λένε του ήλεκτρισμού. Γι' αυτό δεν έπαθε τίποτα... "Αν βρισκόταν έξω, θα πέθαινε ίσως κι αυτός!...

Οι τροπικές μπόρες δεν κρατούν ποτέ πολύ. Έτσι, σιγά-σιγά ή νεροποντή και οι κεραυνοί λιγοστεύουν. Ωσπου σταματούν έντελώς.

Ό Ποκοπίκο βγαίνει βαρύς και θλιμμένος από τό κούφωμα του δέντρου. Στέκει μπροστά στο «πτώμα» της άμοιρης πυγμαίας. Ξεροθήχει για να καθάριση ό λαιμός του. Καί της σκάει έναν σπαρακτικό έπικήδειο λόγο:

— 'Αέιμνηστη Χουχού και... νύφη άνύφεφτη!... 'Η τεθλιμενώδης καρδιά μου έχει μου σκέψει έκ του βούρκου τών δακρύων!... 'Η ρίς μου έν-

σταλάζει επί τών χειλέων μου την σαλεπώδη δρόσον της συ ναχωμένης θλίψης λόγω του έπισυμβάντος όδυνηρού... ψόφου σου!...

»'Η ρωμαντική ψυχάρα σου άπέπτει έν τοίς ούρανοίς δ'περ κλάφτα Χαράλαμπε!...

»'Ενώ τό άειθαλές και περιπετειώδες τσουλούφι σου τό χώμα θα τό φάη κι ό τάφος ό βαρύς!...

Διά ταύτα, τό λοιπόν, Γαίαν έχεις έλαφράν και... ζωή στα κατοικομούλαρά σου. Ό λέ!...».

Αυτά τά θλιμμένα λόγια καταφέρνει να πη ανάμεσα σέλυγμούς ό νάνος, βαρυπενθών για τό χαμό της άγαπημένης του.

Κι' άρχίζει να σκάθη μέ τά νύχια του τό λασπωμένο χώμα, που θα τη θάψη...

Σέ λίγο ένας ρυχός λάκκος είναι έτοιμος. Ό Ποκοπίκο γονατίζει μπροστά στή «νεκρή».

— Δεύτε πρώτον και τελευταίον άσπασμόν! μουρμουρίζει μέ άναφυλλητά.

Καί σκύβοντας εύλαβικά της δίνει ένα ήχηρό φιλί:

— Μάτς...

Όμως την ίδια στιγμή και τι φοβερό κι άναπάντεχο γίνεται:

Ο ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ ΠΑΡΑΜΩΝΕΥΕΙ!...

'Η μελιστάλακτη μακαρίτισσα, άναστενάζοντας από άνείπωτη εύτυχία, ψιθυρίζει:

— "Αααααααααα!... Αὐτὰ τὰ τυχερά ἔχουμε κι ἐμεῖς οἱ... νεκρά! Μὲ συγχωρεῖτε κιδ-
λας!

Ἄ Ποκοπικό πετιέται ὀρθός.
Ἰποχωρεῖ τρομαγμένος:

— Μπρουκολάκιασες κιδ-
λας, μωρὴ Μαμζέλ; ρωτάει
μὲ δέος.

Ἢ Χουχοῦ ἀνοίγει τὰ μά-
τια της, ἀνασηκώνεται ἀργά
καὶ τὸν ρωτάει:

— Ὡστε ἔτσι, ἔ; Ἐπρεπε
δηλαδὴς νὰ πεθάνω γιὰ νὰ μὲ
σφιλήσης, ποὺ κακὸ χρόνο νά
χης, χρυσὸ μου!...

— Ἦσουνα ζωντανή, τὸ λοι-
πόν;! κάνει χαμένα ὁ νᾶνος.

— Καὶ βέβαια!... Ἀπλῶς
ἀλποθύμῃσαι!...

— Καὶ γιατί... ἀλποθύμη-
σες;

— Γιὰ νὰ μὴ μὲ σκοτώσῃ ὁ
κεραυνὸς ποὺ ἔπιψε!

Ἄ Ποκοπικό ἐτοιμάζεται νὰ
τῆς χειροκροτήσῃ τό... σθέρ-
κο γιὰ τὸ κατόρθωμά της.

Ὁμως, τὴν ἴδια στιγμή κά-
τι ἄλλο ἀναπάντεχο γίνεται:

Ξαφνικὸς θόρυβος φθάνει
στ' αὐτιά τους. Ἐνῶ ταυτό-
χρονα ἕνας γιγαντώσωμος ἀ-
ράπης ξεπετιέται πίσω ἀπὸ
κάποιο καψαλισμένο κοντινὸ
κορμὸ αἰωνόβιου δέντρου!

Κι' ἀμέσως χουφτιάζοντας,
μὲ τὸ ἓνα χέρι τὸ νᾶνο ἀπ' τὸ
λαιμό, καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὴν πυ-
γμαία ἀπὸ τὸ τσουλούφι, τὸ
βάζει στὰ πόδια. Τρέχει σὰ νὰ
τὸν κυνηγᾶνε!...

Ἄ Ποκοπικό ξεφωνίζει θρα-
χνά ἀπ' τὸ σφίξιμο τοῦ λαι-
μοῦ του:

— Σιγά, μωρὲ Γιαχάμπα!

Γιὰ κοκορόπουλο μὲ πέρασες
καὶ μὲ κρατᾷς ἔτσι; Ἐγὼ εἴ-
μαι... Ἄντρακλας δυσθεό-
ρατος!...

Ἀπὸ τὸ ἄλλο χέρι τοῦ μαῦ-
ρου γίγαντα, ἡ Χουχοῦ στριγ-
γλίζει:

— Καλὲ στάσου, καλὲ Για-
χαμπάκο μου!... Ἄν ἔχης
«καλὸ σκοπὸ», νὰ πᾶς νὰ μὲ
ἀζητήξῃς ἀπ' τὴ μακαρίτισσα
τὴ μαμά μου!...

Ὁμως ὁ Γιαχάμπα, — γιὰ
τὶ αὐτὸς εἶναι ὁ ἀπαγωγέας —
σημασία δὲν δίνει στὶς φωνὲς
καὶ τὶς διαμαρτυρίες τους. Ἐ-
ξακολουθεῖ νὰ τρέχῃ πρὸς
τὴν κατεύθυνσι ποὺ βρίσκεται
τὸ χωριὸ του.

Μονάχα σὲ μιὰ στιγμή, ὁ
νᾶνος καὶ ἡ πυγμαία τὸν ἀ-
κοῦνε νὰ μурμουρίζῃ τρίζον-
τας μὲ θυμὸ καὶ κακία τὰ με-
γάλα κάτασπρα δόντια του:

Οἱ Ἀφεντάδες σας κατάφε-
ραν νὰ γλυτώσουν ἀπ' τὶς φλό-
γες μου!... Μὰ νὰ δοῦμε τώ-
ρα ἂν θὰ γλυτώσουνε κι ἄπ'
τὴ φάκα!

— Καλὲ θὰ στήσης φάκα;
ρωτάει μ' ἐνδιαφέρον ἡ πυγ-
μαία! Καλύτερο «δόλωμα» ἂ
πὸ μένα, δὲν θὰ θρῆς! Μὲ συγ-
χωρεῖτε κιδλας!

Ἄ Ποκοπικό, κρεμασμένος
ἀπ' τὸ λαιμό, ὅπως εἶναι,
μурμουρίζει στὸ Γιαχάμπα:

— Καλὰ σοῦ λέει. Ἄν δο-
λώσης μὲ τὴ Χουχοῦ, μπορεῖ
νὰ πιάσῃς κανένα... γάϊδα-
ρο!...

ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΙ

Κι αλήθεια!... Φαίνεται, πώς ό άπαίσιος Γιαχάμπα άρπαξε τούς δυό νάνους, με την πρόθεσι νά τούς χρησιμοποήση για δολώματα.

Γιατί άμέσως, μόλις φθάνει στο μεγάλο και θρωμερό χωριό του, φωνάζει τρέξτε από τούς άραπάδες του:

— Δέστε χεροπόδαρα αυτά τά παληόσκυλα! τούς διατάζει.

— Θά τούς πετάξουμε στα

πεινασμένα λιοντάρια; ρωτάν εκείνοι, καθώς τούς δένουν γρήγορα.

— "Όχι... Θά πάτε άμέσως νά βρήτε τόν Ταρζάν και τόν Γκαούρ. Καί θά τούς πήτη άκριθώς αυτά τά λόγια:

.....

"Ετσι, άοπλοι και μεταμφιεσμένοι σέ φιλήσυχους ιθαγενείς, οί άγριοι πολεμιστές του Γιαχάμπα, φθάνουν άλαφιασμένοι τάχα, στή σπηλιά του "Άρχοντα της Ζούγκλας....

“Ο άπαίσιος Γιαχάμπα μουγγρίζει άγρια: — Οί άφεντάδες σας κατάφεραν νά γλυτώσουν άπό τίς φλόγες μου. Νά δούμε τώρα αν...

Ἐκεῖ βρίσκουν τοὺς δυὸ γίγαντες μὲ τὶς συντρόφισσές τους καὶ τὸν Κραγιαμπού.

— Τί τρέχει; ρωτάει ἀνήσυχος ὁ Ταρζάν.

Ἐκεῖνοι, μὲ ὕφος μισοκακόμοιρο τοῦ ἐξηγοῦν:

— Τὸ χωριὸ τῆς φυλῆς μας βρίσκεται κοντὰ στὴν καταραμένη περιοχὴ τοῦ κακοῦ Γιαχάμπα...

»Πρὶν λίγο πηγαίνοντας νὰ μαζέψουμε φρούτα — περάσα με ἀπὸ ἐκεῖ...

— Λοιπόν; ξαναρωτάει θλοσυρὸς ὁ λευκὸς γίγαντας.

Κι' ἐκεῖνοι συνεχίζουν:

— Εἶδαμε τότε τὸν Γιαχάμπα καὶ τοὺς μαύρους δαίμονές του νὰ κάνουν ἐκεῖ φοβερά βασανιστήρια στοὺς δυὸ νάνους...

— Στὸν Ποκοπίκο καὶ τὴ Χουχού; ρωτᾶνε μαζὶ μ' ἕνα στόμα. ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέϊν κι ὁ Κραγιαμπού.

— Ναὶ ἀποκρίνονται οἱ «καλοὶ καὶ φιλήσυχoi» Ἰθαγεῖς.

Κ' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς προσθέτει:

— Τὰ καυμένα τὰ παιδιά μόλις μᾶς εἶδαν ἄρχισαν νὰ φωνάζουν: «Βοήθειαα!... Βοήθειαα!... Πηγαίντε νὰ

Οἱ «Μαύροι Δαίμονες» τοῦ Γιαχάμπα θάβουν ζωντανούς στοὺς τρεῖς λάκκους τὸν Γκαούρ, τὴ Χουχού καὶ τὸν Ποκοπίκο...

βρήτε τὸν Ταρζάν καὶ τὸν Γκαούρ!... "Ἄν ἀργήσουν νὰ ῥθοῦν θὰ μᾶς θροῦνε πεθαμένους».

Αὐτὰ εἶχαν νὰ ποῦν οἱ τρεῖς μαῦροι. Καὶ πρὶν ξεκινήσουν νὰ φύγουν παρακαλᾶνε:

— Μὴν πῆτε στὸ Γιαχάμπα πὼς ἐμεῖς σᾶς φέραμε τὰ μαντάτα. Γιατὶ θὰ μᾶς γδάρη ζωντανούς. Θὰ μᾶς κάψῃ!...

.....

Ὁ Γκαούρ φαίνεται βιαστικὸς καὶ ἀνυπόμονος:

— Πᾶμε Ταρζάν, τοῦ λέει. Πρέπει νὰ τρέξουμε! Νὰ προφτάσουμε!... Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας χαϊδεύει σκεπτικὸς τὸ πηγούνι του. Τοῦ ἀποκρίνεται καχύποπτα:

—Ναί... Δίκηο ἔχεις! Πρέπει νὰ βροῦμε φτερά γιὰ νὰ πετάξουμε ὅσο γίνεταί πιὸ γρήγορα!... Μὰ ἂν εἶναι ξεγέλασμα; "Ἄν οἱ τρεῖς ἀραπάδες ποῦφυγαν ἦταν ἄνθρωποι τοῦ Γιαχάμπα; "Ἄν ὁ κακούργος Ἀφέντης τοὺς μᾶς ἔχει στήσει παγίδα;

Ο «ΑἰΩΝΙΟΣ» ΓΚΑΟΥΡ!..

Ὁ Γκαούρ τὸν τραβάει ἀπ' τὸ μπράτσο:

— Πᾶμε «ἀδελφέ» μου! Καὶ «παγίδα» νὰ εἶναι, μονάχα σὰν φθάσουμε ἐκεῖ θὰ τὸ μάθουμε!...

— Πᾶμε λοιπὸν ἀμέσως! συμφωνοῦν : ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέιν κι ὁ Κραγιαμπού.

Ὁ Ταρζάν τοὺς ἐμποδίζει:

— "Οχι!.. ἡ δουλειὰ αὐτὴ

δὲν εἶναι οὔτε γιὰ γυναῖκες, οὔτε γιὰ παιδιά!... Καλὰ θὰ κάνετε νὰ περιμένετε ἐδῶ νὰ γυρίσουμε!... Κλειστήτε στὴ σπηλιά κι ἀμπαρῶστε τὴν ἀπὸ μέσα... Δὲν ὑπάρχουν μονάχα ἐχθροὶ ποὺ μποροῦν νὰ σᾶς ἐπιτεθοῦν. Εἶναι καὶ τὰ πεινασμένα θηρία τῆς Ζούγκλας!... Πᾶμε λοιπὸν, Γκαούρ!..

Καὶ οἱ δυὸ γίγαντες ξεκινᾶνε τρέχοντας γιὰ τὴν περιοχὴ τοῦ ἀπαίσιου Γιαχάμπα. τοῦ κακούργου μαύρου φύλαρχου ποὺ ἔχει βάλει στὸ νοῦ του νὰ ἐξοντώσῃ τὸν Ταρζάν καὶ τὸν Γκαούρ. Καὶ νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ "Ἀρχοντας καὶ κύριος τῆς ἀπέραντης παρθένας Ζούγκλας.

.....

Σὰν πλησιάζουν λαχανιασμένοι ἐκεῖ, ἔχει ἀρχίσει πιά νὰ ξημερώνῃ...

Τραγικὰ πονεμένα ξεφωνητὰ, τοῦ Ποκοπικό καὶ τῆς Χουχοῦς, φθάνουν τώρα στ' αὐτιά τους.

— Ζοῦν ἀκόμα ! μουρμουρίζει, καθὼς τρέχει ὁ μελαψὸς γίγαντας.. Ὅμως φαίνεται πὼς ὁ Γιαχάμπα τοὺς βασανίζει φριχτὰ... Δὲν θ' ἀντέξουν γιὰ πολὺ ἀκόμα!.. "Ἄς τρέξουμε πιὸ γρήγορα!.. Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κοντοστέκεται. Ταυτόχρονα συγκρατεῖ κι ἀπ' τὸ μπράτσο τὸν Γκαούρ:

— Πρέπει νάμαστε πολὺ προσεκτικοί! τοῦ κάνει. Ὁ Γιαχάμπα εἶναι πονηρὸς, ὅπως

όλοι οι κουτοί!... "Αν διαστούμε θά μετανιώσουμε!..

— Κι αν δέν βιαστούμε, θά μετανιώσουμε χειρότερα!.. του άποκρίνεται ό γιγαντώσωμος "Ελληνας. Καί με μιá άπότομη καί γρήγορη κίνησι, λευθερώνει άπ' τó πιάσιμο του Ταρζάν, τó μπράτσο του.

— Τρέξε «άδελφέ» μου! του ξαναλέει. "Ας τούς σώσουμε πρώτα!... "Υστερα θάχουμε τόν καιρό νά... κουβεντιάσου με τούς δισταγμούς μας!...

Καί σφίγγοντας στό δεξι χέρι τó φοβερό του ρόπαλο, βγάξει τήν τρομακτική κραυγή του:

— 'Οούουου!... 'Οούουου!

'Ενώ άμέσως ξεχύνεται πρós τó μέρος πού βρίσκονται ό άπαισίος φύλαρχος καί όι μαύροι του δαίμονες, φωνάζοντας γιά νά τούς προειδοποιήση:

— 'Ετοιμασθήτε, κακούργοι κ' έρχομαι. 'Αλλοίμονο σ' εκείνους πού θά πέσουν στά χέρια μου!...

"Ομως, σχεδόν ταυτόχρονα κάτι τρομερό γίνεται: 'Αντί νά πέσουν αύτοί στά χέρια τους, πέφτει εκείνος στά δικά τους.

Καί νά: Τή στιγμή πού κάνει νά περάση, τρέχοντας, άνάμεσα στούς κορμούς δυό θεόρατων δέντρων, ένα τεράστιο γερό δίχτυ, πέφτοντας άπό ψη λά, τόν σκεπάζει!

'Ασυναίσθητα ό Γκαούρ κάνει άπεγνωσμένες κινήσεις νά τó τινάξη άπό πάνω του. Νά λευθερωθή άπό τó άγκάλιαμά του. Καί καταφέρνει ά-

κριθώς τó αντίθετο: Τά χέρια, τά πόδια καί τó κεφάλι του άκόμα, μπερδεύονται μέσα στά μεγάλα «μάτια» του δίχτυου!...

"Εται, χάνει τήν Ισορροπία του. Σωριάζεται κάτω καί ουνεχίζοντας τίς μάταιες προσπάθειές του, όλο καί μπερδεύεται περισσότερο μέσα σ' αυτό!...

"Ωσπου σέ λίγο, έχει τόσο πολύ μπλεχτή μέσα στό δίχτυ πού του είνai άδύνατο νά κάνει τήν παραμικρή κίνησι!...

Όι άραπάδες του μαύρου φύλαρχου, κατεβαίνουν τώρα άπό τά δυό δέντρα πού είχαν σκαρφαλώσει καί κρυφτή — με τó δίχτυ — γιά νά υποδεχτούν τó μελαψό γίγαντα!

'Η «παγίδα» του Γιαχάμπα είχε κάνει αύτή τή φορά, πολύ καλά τή δουλειά της!...

ΦΟΒΕΡΟΣ «ΥΠΑΡΧΗΓΟΣ»

'Ο Ποκοπίκο, δεμένος καί σέ κακά χάλια καθώς βρίσκειται κάτω, βλέπει τόν Γκαούρ πού χαροπαλεύει μέσα στη σχοινένια παγίδα. Καί του φωνάζει με συμπόνοια:

— Σάν γαλοπούλα στό δίχτυ κατάντησες, φουκαρά, Μαντράχαλε! Πολύ σέ γουστάρω, άδερφέ μου.

Ταυτόχρονα ή Χουχού, πού βρίσκεται δεμένη καί ξαπλωμένη πλάι, άναστενάζει σπαρταξικάρδια:

— "Αχ, βάχι! κάνει στό νάνο. Καλέ μη σου φαίνεται παράξενο. "Εται κ' έγώ δέν μπλέκω στά... δίχτυα μου τούς

άντρες; Μὲ συγχωρεῖτε κιό-
λας πού κακὸ χρόνο νάχω!

Στὸ μεταξύ προχωρώντας
ἀργὰ καὶ μεγαλόπρεπα ὁ Για
χάμπα; μὲ τὸ μεγάλο στρουγυ
λὸ κεφάλι, φθάνει μπροστὰ
στον παγιδεμένο γίγαντα:

— Καλῶς ὠρισε, Γκαούρ!
τοῦ κάνει χαμογελῶντας. Μὰ
δὲν σὲ περίμενα μονάχο!...
Νόμιζα πὺς θὰ ἐρχόταν μαζί
σου κι ὁ Ταρζάν. Λογάριαζα
νά σᾶς γδάρω καὶ τοὺς δυὸ
ζωντανούς. Καὶ νά σᾶς ἀλλά-
ξω τὰ τομάρια: Σ' ἐσένα νά
φορέσω τὸ τομάρι ἐκείνου καὶ
σ' αὐτόν τὸ δικό σου!...

Καὶ προσθέτει καυχάζοντας
ἀπαίσια:

— Πολὺ διασκεδαστικό δὲν
θᾶταν ἀλήθεια; Χό, χό, χό!
Χό, χό, χό!...

Ὁ Ποκοπίκο — ἀπὸ τὴ θέσι
ποὺ βρίσκεται — προσπαθεῖ
νὰ δώση θάρρος στον μελα-
ψὸ γίγαντα:

— Κουράγιο Γκαουράκο
καὶ μὴ φοβοῦ παντελῶς!...

Ὁ «Καρπουζοκέφαλος» δὲν
θὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὴ χατζάρα
μου! Καὶ νὰ μὲ «καθαρίσῃ»
δὲν σώνεται. Τὴ «Δευτέρα Πα-
ρουσία» μὲ τὸ καλὸ, θ' ἀνα-
στηθῶ νά τόνε... σφάξω!...

Ὁ Γιαχάμπα γυρίζει τώρα
σ' ἓναν ἀράπη πρὸ γιγαντόσω-
μο καὶ γεροδεμένον ἀπ' τοὺς
ἀλλους. Εἶναι ὁ φοβερός ὑ-
παρχηγός καὶ τὸ δεξί του χέ-
ρι:

— Ἄκουσε τί θὰ σοῦ πῶ!
τοῦ ψιθυρίζει σιγά. Ταυτόχρο-
να τὸν παρσούρει μακρυνὰ ἀ-
πὸ τοὺς δυὸ νάνους καὶ τὸν
παγιδεμένο Γκαούρ.

Καὶ τοῦ ἐξηγεῖ μὲ λίγα λό-
για τὸ καταχθόνιο σχέδιό του.

Ὅμως κάνει τὸ λογαρια-
σμὸ χωρὶς τὸν ξενοδόχο, ὅπως
λέει κ' ἡ παροιμία.

.....

Σὲ λίγο ὁ ἀπαίσιος μαῦρος
φύλαρχος δὲν βρίσκεται πιά
ἐκεῖ. Ἐχει πάρει τὸ δρόμο
μονάχος του γιὰ τὴ σπηλιά
ποὺ ζῇ ὁ παντοδύναμος μάγος
τῆς φυλῆς τους...

Ποιὸς ξέρει τί νὰ πηγαῖν
νὰ κἀν ἐκεῖ!...

Ὁ γιγαντόσωμος ἀράπης—
ὁ ὑπαρχηγός — πού ἀπόμει-
νε στὸ πόδι του διατάζει τώρα
τοὺς μαῦρους δαίμονες:

— Ἐμπρός σκυλιά! Σκάφ'
τε τρεῖς λάκκους. Ὁ Γιαχάμ-
πα πρόσταξε νά τοὺς θάψουμε
ζωντανούς!...

Ὁ Ποκοπίκο πού ἀκούει
τὴ φοβερὴ καταδίκη τους, φο-
νάζει στον μαῦρο δῆμιο:

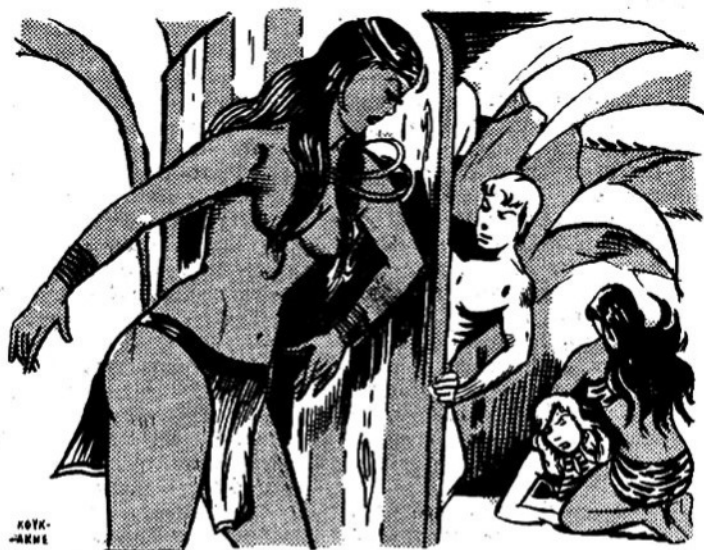
— Περικαλῶ, ὁ δικός μου
λάκκος νά γίνῃ πρὸ εὐρύχω-
ρος!...

— Γιὰ νὰ ἐνταφιαστοῦμε ἅ-
γκαλιασμένοι καὶ οἱ δυὸ μα-
ζί; τὸν ρωτᾷ ψιθυριστὰ ἡ
Χουχού.

— Ὅχι! τῆς ἀποκρίνεται.
Μὰ γιὰ νὰ χωρέσῃ καὶ τὴ...
χατζάρα μου!...

Ἔτσι, οἱ ἀράπηδες ἀρχί-
ζουν ἀμέσως — μὲ τὰ πρωτό-
γονα ἐργαλεῖα τους — νὰ σκά-
θουν τοὺς τρεῖς τραγικοὺς
λάκκους!...

Τί παράξενο ὅμως!... Ὁ
Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας πού
εἶχε ξεμείνει καὶ κρυφτῇ

Με τὸ ἀνοιγμα τῆς ἀμπάρας, μπαίνει στὴ σπηλιὰ μιὰ γιγαν-
τώσωμη νέα καὶ ὁμορφὴ ἀραπίνη. Ἡ ἔκφρασί της εἶναι ἄγρια!

λίγο πιὸ πέρα, ὅταν ὁ μελα-
ψὸς γίγαντας ἔκανε τὴν παρά-
λογη ἐπίθεσί του, δὲν φαίνε-
ται τώρα πουθενά!...

Ὁ Γκαούρ, μπερδεμένος ἀ-
φάνταστα μέσα στοῦ χοντρό
γερό δίχτυ, καθὼς βρίσκεται
ξεφωνίζει τώρα ἀπελπισμένα:

— Βοήθεια, Ταρζάν!... Βο-
ήθειασαα!... Εἶχες δίκιο ἀ-
δελφέ μου!...

Μὰ καὶ πάλι καμμιὰ ἀπό-
κρισι δὲν παίρνει. Ὁ Ταρζάν
δὲν δείχνει κανένα σημεῖο πα-
ρουσίας. Πρέπει νὰ ἔχη ἔξαφα-
νιστῇ!...

Γιατί ὁμως;

ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ!

Οἱ «Μαῦροι Δαίμονες» τοῦ
Γιαχάμπα τελειώνουν πιά τὸ
σκάψιμο τῶν τριῶν λάκκων.

Ὁ «Υπαρχηγός» διατάζει
τώρα:

— Θάψ'τε τους!...

Ἐκεῖνοι σηκώνουν πρῶτα
τὸν δεμένον χειροπόδαρο Γκα-
ούρ. Τὸν πετάνε ζωντανό καὶ
βάνασα μέσα στὸν τάφο του.
Ἐπειτα κάνουν τὸ ἴδιο στὸν
Πσκοπικό καὶ στὸ Χουχού.

Ὁ νῆκος διαμαρτύρεται:

— Σιγά, βρὲ παιδιά!... Ἐ-
τσι ζωντανό θὰ μὲ θάψετε;

Περιμένετε καμμιὰ ὀγδοντα-
ριά χρόνια νά... πεθάνω! Δὲν
ἔπεσ' ἡ ζάχαρη στὸ νερό!..

Ἦ κοντοχοντρή πυγμαία
στριγγιλίζει οἰοὺς ἀραπάδες:

— Καλὲ μιὰ πού κακοχρο-
νονάχετε, χρυσά μου!... Κα-
λὲ ἐπιτρέπεται νά φάη τὸ χῶ-
μα τέτοια κάλλητα καὶ τέ-
τοια τρυφερότης;! Μπὰ σὲ κα-
λόσας πού κακὸ ψόφο ἴαχετε,
μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ «Υπαρχηγός» δίνει δεύ-
τερη διαταγή:

— Ἐμπρὸς σκεπᾶστε τώρα
τοὺς λάκκους!...

Μὲ τὰ πρωτόγονα φτυάρια
τοὺς οἱ μαῦροι ἀρχίζουν νά
ξαναρρίχνουν μέσα στοὺς τά-
φους τὰ νειοσκαμμένα χῶμα-
τα...

Ὁ Ποκοπικό πού ἀρχίζει νά
θάβεται ζωντανὸς τοὺς ρωτά-
ει οοβαρά:

— "Ε, λεβέντες: Νά βγῶ ἔ-
ξω νά σᾶς... **βοηθήσω;**

Ἄλλοίμονο!... Λίγες στι-
γμές ἀκόμα καὶ ὁ μελαψὸς γί-
γαντας, ὁ νᾶνος καὶ ἡ πυγ-
μαία θά ἔχουν θαφτῇ ζωντα-
νοί!...

Νά ὅμως πού ξαφνικά, κά-
τι παράξενο γίνεται.

Ἡ βαρειά καὶ ἄγρια φωνή
τοῦ τρομεροῦ Γιαχάμπα ἀν-
τηχεῖ ἀπὸ κατεῦθυνσι πρὸς
τὸ βοριά:

— Βοήθειαα!... Βοήθει-
ααα!... Ἐγὼ ὁ ἀφέντης
σας εἶμαι! Ἐγὼ ὁ Γιαχά-
μπα!... Τρέχτε σκυλιά, νά
μὲ σώσετεεε!... Βοήθειαα!

Οἱ ἀραπάδες ξαφνιαζοῦνται.
Στὴν ἀρχὴ τὰ χάνουν! Γρήγο-

ρα ὅμως συνέρχονται. Καὶ πα-
ρατῶντας τὰ μισοθαμένα θύ-
ματά τους, τὸ βάζουν στὰ πό-
δια. Τρέχουν πρὸς τὸ βοριά.
Νά βοηθήσουν καὶ νά σώσουν
τὸν Ἀρχηγό τους: Τὸν Για-
χάμπα πού κινδυνεύει!

Ὁ Γκαούρ, ὁ Ποκοπικό καὶ
ἡ Χουχοῦ θά μπορούσαν νά
ξεπεταχτοῦν ἀπ' τοὺς τάφους
τοὺς καὶ νά φύγουν. Ὅμως
βρίσκονται μέσα σ' αὐτοὺς
δεμένοι χειροπόδαρα. Ἀδύνα-
το νά κάνουν τὴν παραμικρὴ
κίνησι...

Μά νά: Δὲν ἔχουν περάσει
πολλὲς στιγμὲς, ὅταν ἀπὸ τὸ
μέρος τοῦ νοτιά — ἀπὸ τὴν
ἀντίθετη δηλαδὴ κατεύθυνσι
πού ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ
Γιαχάμπα — φθάνει τρέχοντας
καὶ λαχανιασμένος ὁ Ταρζάν!

Ἀφάνταστα βιαστικὸς γονα-
τίζει ἀμέσως μπροστὰ στὸν
τάφο πού βρίσκεται ἡ πυγ-
μαία. Τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ
σχοινιά πού τὴν ἔχουν δέσει
καὶ τὴ βγάζει ἔξω. Κόβει ἀ-
μέσως μὲ τὸ μαχαίρι του τὰ
δεσμά της. Τὴ λευθερώνει...

Μὲ τὴν ἴδια βιάσι καὶ τὸν
ἴδιο τρόπο ξεθάβει καὶ λευθε-
ρώνει τὸν Ποκοπικό...

Τέλος βγάζει ἀπὸ τὸν τά-
φο του καὶ τὸν Γκαούρ. Κό-
βει τὰ χορτόσχοινα πού δέ-
νουν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια
του. Καὶ τὸν παρασύρει, μούρ-
μουρίζοντας σιγά:

— Πᾶμε!... Πρέπει νά φύ-
γουμε, ἀμέσως!... Οἱ ἀρα-
πάδες πού δὲν θά θροῦν τὸν
Γιαχάμπα, θά ξαναγυρίσουν
γρήγορα...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας δὲν καταλαβαίνει τὰ παράξενα λόγια τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ὁμως δὲν τὸν ρωτάει. Κι' οἱ δυὸ τοὺς τρέχουν ὅσο μποροῦν πρὸ γρήγορα, γιὰ νὰ ξεφύγουν...

Ὁ Ποκοπίκο, πού τοὺς ἄκολουθεῖ μαζί με τὴ Χουχού, διαμαρτύρεται πάλι:

— Σιγά, κύρ Μεγαλειότατε!... Πεθαμένοι ἄνθρωποι εἴμαστε! Ἀπ' τοὺς τάφους βγήκαμε! Ἄσε νά... ξεμουδιάσουμε λιγάκι!...

Μὰ κ' ἡ Χουχού, πού ἔχει πιαστῇ ἡ ἀνάσα τῆς ἀμοιρῆς ἀπ' τὸ πολὺ τὸ τρέξιμο, μὲν μοιρίζει:

— Καλὲ τί κακὸ εἶν' αὐτὸ! Καὶ γιὰ νὰ παντρευτῶ ἂν πῆγαινα, πάλι δὲν θὰ πιλαλοῦσα ἔτσι! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!...

Ο ΓΙΑΧΑΜΠΑ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

Ὁμως ἄς ἀφήσουμε τοὺς δυὸ γίγαντες καὶ τοὺς νάνους νὰ φεύγουν. Κι ἄς γυρίσουμε πρὸς τὸ βοριά. Νὰ δοῦμε τί ἀπέκταναν οἱ μαῦροι πού ἀκούσαν τὸν Ἀφέντη τοὺς νὰ ζητᾷ βοήθεια. Καὶ πού παράτησαν τὰ μισοθαμμένα θύματα τοὺς γιὰ νὰ τρέξουν νὰ τὸν σώσουν...

Καὶ νά: Οἱ ἀραπάδες φθάνουν γρήγορα στὸ σημεῖο πού ἀκούσθηκε ἡ φωνή. Ὁμως ὁ Γιαχάμπα δὲν βρίσκεται ἐκεῖ.

Ψάχνουν ὁλόκληρη τὴ γύρω περιοχὴ. Μὰ χαμένος κόπος!

Ὁ «Ἀρχηγός» τοὺς πού κινδύνευε καὶ ζήτηγε βοήθεια, ἔχει εξαφανιστῇ!...

— Θὰ παρακούσαμε! μὲν μοιρίζει ὁ «Υπαρχηγός». Ἄς ξαναγυρίσουμε σ' αὐτὰ τὰ σκυλιά. Μὴ ξεχνᾶτε πὼς τοὺς ἀφήσαμε μισοθαμμένους...

Καὶ παίρνουν τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ γιὰ τὸ κοντινὸ σημεῖο ἔξω ἀπ' τὸ χωριὸ τῆς φυλῆς τοὺς, πού εἶχαν σκάψει τοὺς τρεῖς τραγικοὺς λάκκους.

Ὁμως σὰν φθάνουν κ' ἐκεῖ, καινούργια ἔκπληξι τοὺς περιμένει: Καὶ οἱ τρεῖς τάφοι εἶναι ἄδριοι. Τὰ δεμένα χεῖρο πόδαρκα θύματά τοὺς ἔχουν γίνει ἄφαντα!...

— Ἄν τὸ μάθῃ ὁ Ἀφέντης θὰ μᾶς σκοτώσῃ! μὲν μοιρίζουν τρομοκρατημένοι οἱ «Μαῦροι Δαίμονες».

Ὁ «Υπαρχηγός» μένει γιὰ λίγες στιγμὲς συλλογισμένος κι ἀναποφάσιτος. Τέλος τοὺς γνέφει νὰ μαζευτοῦν κοντὰ τοῦ. Καὶ τοὺς ρωτάει σιγά:

— Καὶ γιατί νὰ τὸ μάθῃ ὁ Γιαχάμπα; Ὅλοι μας φταίμε! Σὲ κανέναν ἀπὸ μᾶς δὲν συμφέρει νὰ τοῦ τὸ πῇ...

Οἱ ἀραπάδες παραξενεύονται:

— Καλά... Καὶ δὲν θὰ δῇ πὼς οἱ τρεῖς τάφοι εἶναι ἄδριοι;

Ἀντὶ ἀπαντήσεως, ὁ «Υπαρχηγός» τοὺς προστάζει:

— Ρίχτε γρήγορα τὰ χώματα στοὺς λάκκους. Σκεπᾶστε τοὺς!...

Ἔτσι δὲν θὰ φαίνονται πὼς

είναι άδελφοί!

Καί προσθέτει χαμηλόφωνα:

— Όμως ή γλώσσα σας δε μένη και τό στόμα σας κλειστό! Μόνο έγώ κ' έσεις ξέρου με τό μυστικό! "Αν τό μάθη ό Γιαχάμπα, θά τό μάθη από μās. Καί τότε πāμε χαμένοι!

Μά την ίδια στιγμή γρήγορο ποδοβολητό άκούγεται νά πλησιάζη. Καί τρεις γρηές γυναίκες κάποιας γειτονικής φυλής Ιθαγενών φθάνουν εκεί.

— "Αδικά ψάχνετε για τους ζωντανούς πούχατε θάψει! λένε...

Τά μάτια του «Υπαρχηγού» σκοτεινιάζουν.

— Γιατί; ρωτάει, αδιάφορα τάχα.

— Γιατί παρουσιάστηκε κάποιος λευκός και τους έλυσε. "Υστερα, όλοι μαζί, φύγαν τρέχοντας προς τό νοτιά!... "Αν τρέξετε κ' έσεις, μπορεί νά τους φθάσετε!

— Κ' έσεις πώς τά ξέρει! όλ' αυτά; ξαναρωτάει ό «Υπαρχηγός».

— Μαζεύαμε βλαστάρια λίγο πιό πέρα. Κρυφτήκαμε και τά είδαμε όλα με τά μάτια μας!...

— Κανένας άλλος, εκτός από σās, τους είδε;

— Όχι αποκρίνονται οι γρηές άραπίνες. Μονάχα έμείς οι τρεις τους είδαμε!

Ό «Υπαρχηγός» τις κυττάζει παράξενα:

— Τότε, ξέρετε τί θά νομίζουν οι δικόι σας ως τό βράδυ, ρωτάει.

— Τι;

— Πώς σās έφαγαν τά πεινασμένα θηρία! τους αποκρίνεται με σαδισμό.

Κι άμέσως προστάζει τους μαύρους του:

— Πετāχτε τες γρήγορα στους τρεις λάκκους. Καί σκεπāστε τες με τά χώματα...

"Ετσι και γίνεται... Οι άμοιρες γυναίκες ξεφωνίζουν σπαρακτικά. Όμως ό γιγαντόσωμος δήμιός τους καγχάζει:

— Χό, χό, χό!... Για νά μάθετε άλλοτε νά κυττάτε μόνο τά «βλαστάρια» πού βγήκατε νά μαζέψετε! Χό, χό, χό.

Καί προσθέτει, ένω οι άραπάδες άρχίζουν νά σκεπάζουν τους λάκκους.

— "Ετσι κ' οι τρεις τάφοι μας δέν θά είναι τώρα... άδελφοί!...

"Ενας από τους μαύρους τόν ρωτάει:

— Καί δέν θά τρέξουμε νά κυνηγήσουμε αυτούς πού έφυγαν; Δέν θά κυττάσουμε νά τους πιάσουμε;

Ό «Υπαρχηγός» καγχάζει πάλι:

— Γιατί; Χό, χό, χό!... Για νά τους διή ό Άφέντης και νά καταλάβη πώς βρίσκονται έξω από τους τάφους; Πολύ βλάκας είσαι! Χό, χό, χό!...

ΣΤΗ ΣΠΗΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Όμως καιρός είναι πιά ν' αφήσουμε τους μαύρους κακούργους και νά τρέξουμε πίσω από τόν άρχικακούργο ά-

φέντη τους. Τὸν Γιαχάμπα.

Τὸν εἶχαμε δῆ — ὅπως θυμόσαστε — νὰ φεύγῃ μονάχος, παίρνοντας τὸ μονοπάτι γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ παντοδύναμου μάγου τῆς φυλῆς του.

— Ἦρθα νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χάρι! τοῦ λέει προστακτικά:

— Μετὰ χαρᾶς, φύλαρχε Γιαχάμπα! μουρμουρίζει ἐκεῖνος. Καὶ γονατίζοντας μὲ σεβασμὸ τοῦ φιλάει τὰ θρωμερά του πόδια!

.....
 "Υστερὰ ἀπὸ μισὴ ὥρα, ὁ γιγαντόσωμος μαῦρος κακοῦργος βγαίνει ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ Μάγου.

— Στὸ καλὸ τοῦ κάνει ὁ σκελετωμένος γέροντας, μὲ τὰ μακρὰ μαλλιά καὶ γένεια.

Καὶ προσθέτει συμβουλευτικά:

— Κι' ὅπως εἶπαμε, Γιαχάμπα: "Αν θέλῃς νὰ μένῃς ἔτσι ὅπως εἶσαι τώρα, μὴ χτυπήσῃς ἄνθρωπο! "Αν σηκώσῃς τὸ χέρι σου νὰ τὸ κἀνῃς, τότε... Τότε τὰ μάγια μου θὰ χάσουν ἀμέσως τὴ δύναμί τους. Κ' ἐοῦ θά...

— Καλὰ, καλὰ, ξέρω! Μοῦ τὲ εἶπες τόσες φορές! μουρμουρίζει ἐνοχλημένος ὁ Ἀρχικακοῦργος.

Καὶ ξεκινῶντας βιαστικὸς παίρνει κατεύθυνσι πρὸς τὴ δύσι...

.....

Ἡ Ταταμποῦ ἢ Τζέιν καὶ ὁ Κραγιαμποῦ — ὅπως ξέρουμε — βρίσκονται ἀμπαρωμένοι μέσα στὴ σίγουρη σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Καὶ φυσικὰ, ἔχουν ἀρχίσει ν' ἀνησυχοῦν γιὰ τὴν ἀργοπορία τοῦ Γκαοῦρ καὶ τοῦ Ταρζάν...

Νὰ ὅμως ποῦ ξαφνικὰ θάρῃ ἄνθρωπινον ποδοβολητὸ ἀκούγεται ἀπ' ἔξω. Ταυτόχρονα καὶ δυνατὰ χτυπήματα χειροῦ πόνων στὴν ἀμπάρα τῆς σπηλιάς.

— Ποιὸς εἶναι; φωνάζουν ἀνήσυχες κ' οἱ δυὸ γυναῖκες μαζί.

Μιά, ἐπίσης γυναικεῖα φωνή τοὺς ἀποκρίνεται ἀπ' ἔξω. Ὁ τόνος τῆς δείχνει τρόπον κι ἀπόγνωσι:

— Ἀνοίχτε μου, σᾶς παρακαλῶ!... Ἀνοίχτε μου ἀμέσως!... Ὁ κακοῦργος Γιαχάμπα μὲ κυνηγáει. Μόλις πρὶν λίγες στιγμές, κατάρρα νὰ τοῦ ξεφύγῃ!... Ἀν ξαναπέσω στὰ χέρια του θὰ μὲ σφάξῃ!...

— Νὰ τῆς ἀνοίξουμε ψιθυρίζει ἡ Ταταμποῦ στὴ Τζέιν...

Ὁ Κραγιαμποῦ εἶναι σύμφωνος:

— Ναι, εἶναι μιὰ ἀδύναμη γυναῖκα ποὺ κινδυνεύει. ἔχουμε ὑποχρέωσι νὰ τὴ γλυτώσουμε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ μαύρου κακοῦργου. Νὰ τὴ σώσουμε ἀπὸ τὴν ἀτίμωσι καὶ τὸ θάνατο!...

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας διαφωνεῖ:

— Ὅχι θὰ ἦταν τρέλλα νὰ τὴν μπάσουμε μέσα στὴ σπη-

λιά μας... 'Ο άπαισιος Για-
χάμπα πού την κυνηγάει θά
σπάση την μπάρρα μας. Καί τό
τε άλλοίμονο καί σ' αὐτήν καί
σ' ἐμάς... "Ας καθήσουμε λοι-
πὸν στ' αὐγά μας. Τί θέλου-
με μπλεξίματα μέ τὸν κακοῦρ-
γο; Καλύτερα νά χαθῇ μονά-
χη παρὰ νά πάρη στὸ λαιμό
της κι ὅλους μας!...

Ἡ πανώρια μελαψή 'Ελλη-
νίδα τὴν κυττάζει ψυχρά:

— Αὐτὸ λέγεται δολοφονία,
Τζέιν! τῆς κάνει. Κι ἐγὼ οὐ-
τε ἔγινα οὔτε θά γίνω ποτέ
δολοφόνος!...

Καί τελειώνοντας τὰ περή-
φανα λόγια της κάνει νά τρα-
βήξῃ τὴν ἀμπάρα. Νά δεχθῇ
μέσα στὴ σπηλιά τὴν ἀγνω-
στὴ γυναῖκα πού κινδυνεύει!.

Ὅμως ἡ Τζέιν τὴ σπρώχνει
βάνουσα, ἐμποδίζοντάς τὴν
νά κάνῃ τὸ φιλάνθρωπο ἔργο
της.

— Τιποτένια! οὐρλιάζει ἄ-
γρια. Ἐδῶ εἶναι τὸ σπίτι μου
θά γίνεταί ὅ,τι θέλω ἐγώ!

— Μὰ Τζέιν! τῆς λέει πα-
ρακλητικά ἡ Ταταμπού. ἄφη-
σε ἰὰ σώσουμε τὴ δυστυχισμέ-
νη αὐτὴ πού ζητάει τὴ βοή-
θειά μας!

Κι ἀπλώνει πάλι τὰ χέρια
της γιὰ νά τραβήξῃ τὴ βα-
ρειά ἀμπάρα...

Ὅμως μιὰ ξαφνικὴ γροθιά
τῆς Ἀρχόντισσας τῆς Ζούγ-
κλας τὴ σωριάζει ἀνάσκελα
κάτω.

Ἡ Ταταμπού πετιέται ἀμέ-
σως ὀρθή. Καί σπρώχοντας

— βάνουσα κι αὐτὴ τώρα —
τὴ Τζέιν, ζητάει νά φέρῃ σὲ
τέλος τὴν εὐγενικὴ προσπά-

θειά της.

Κ' οἱ δυὸ χεροδύναμες κι
ἀτρόμητες γυναῖκες ἀρπάζον-
ται ἀπὸ τὰ μαλλιά. Παλεύ-
ουν, κτυπιῶνται, πέφτουν, ξα-
νασηκώνονται!...

Ὁ Κραγιαμπού κάνει νά
τὶς χωρήσῃ. Μὰ γρήγορα κα-
ταλαβαίνει πὼς δὲν θά μπορέ-
σῃ νά φέρῃ ἀποτελέσμα...

Στὸ μεταξύ, βέβαια, εἶναι
λεύθερος ν' ἀνοίξῃ τὴν ἀμπά-
ρα τῆς σπηλιάς. Νά σώσῃ τὴν
ἀγνωστὴ γυναῖκα πού κινδυ-
νεύει!...

Ὅμως δὲν θέλει νά κάνῃ
κάτι παρὰ τὴ θέλησι τῆς «μη-
τέρας» του.* Γι' αὐτὸ ἀνοίγει
μὲν τὴ σπηλιά καὶ τὴν μπά-
ζῃ μέσα. Μὰ ὄχι γιὰ νά τὴν
σώσῃ, ἀλλὰ γιὰ νά τὸν...
βοηθήσῃ νά χωρίσουν τὶς δυὸ
μανιασμένες γυναῖκες!...

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ «ΜΑΥΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ»

Ἡ «Ἀγνωστὴ» μπαίνει ἀ-
μέσως ἀλαφιασμένη στὸ ἐσω-
τερικὸ τῆς σπηλιάς.

Εἶναι μιὰ γιγαντώσων νέα
κι ὁμορφὴ μαύρη ἰθαγενής.
Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε ἐμφανι-
σθῇ στὴν περιοχὴ τους ἡ γυ-
ναῖκα αὐτή...

Καί νά: Ἀμέσως μόλις περ-
νάει τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς
ρίχνει μιὰ ματιὰ γεμάτῃ ἱκα-
νοποίησι στὴν Ταταμπού καί
στὴ Τζέιν πού πεσμένες κάτω,
ζητοῦν ἡ μιὰ νά σπαράξῃ τὴν
ἄλλη...

(*) Ἡ Τζέιν εἶναι μητρὶα τοῦ
Κραγιαμπού.

“Υστερα απλώνει ξαφνικά τὰ χέρια της κι ἀρπάζει τὸν Κραγιαμπού.

— “Αν κοιμηθῆς θὰ σέ πνίξω! μουγγρίζει ἄγρια.

“Ὁμως ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν εἶναι ἀτρόμητος σὰν τὸν πατέρα του. Τινάζει τὶς γροθιές του στὸ πανώριο πρόσωπο τῆς γιγαντόσωμης γυναίκας.

— Μήρη!... “Αφησέ με! Ξαναθῆς ἀπ’ τὴ σπηλιά νὰ κλείσω τὴν ἀμπάρα! “Ασχημα ἔκανα πού σου ἄνοιξα!..

Οἱ γροθιές τοῦ γεροδεμένου παιδιοῦ ματώνουν τὸ πρόσωπο τῆς ἄγνωστης ἀραπίνας.

“Ὁμως ἐκείνη οὔτε τὸ ἀφήνει ἀπ’ τὰ χέρια της, οὔτε τὸ κτυπάει...

Μόνο ψάχνοντας στὴ σπηλιά βρίσκει ἓνα χορτόσχοινο. Καὶ δένει μ’ αὐτὸ χεροπόδαρα τὸν Κραγιαμπού. Τὸν παρατάει σὲ μιὰ γωνιά...

Στὸ μεταξύ ἡ Τζέιν καὶ ἡ Ταταμπού, κτυπημένες ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἔχουν ἀπομείνει κ’ οἱ δυὸ κάτω ἀναίσθητες!...

Ἡ μεγαλόσωμη μαύρη ἀρπάζει καὶ τὶς δυὸ στὴν ἀγκυλιά της. Καὶ θγαίνοντας ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς, τὸ

ΚΟΥΚ-
ΑΚΗΣ

Ἡ φοδερὴ Ἀραπίνα ἀνατρέπει μὲ μιὰ ξαφνικὴ κλωτσιὰ της τὸν Γκαοῦρ Καὶ τότε...

βάζει στα πόδια. Παίρνει και τεύθυνει προς το βορριά...

Ένω ό δεμένος κι ανήμπορος νά κινηθή, Κραγιαμπού, ξεφωνίζει με απόγνωσι:

— Βοήθειααααα!... Πιάστε την!...

“Όμως χαμένες πών οί φωτιές του άμοιρου παιδιού. Κανένας δέν βρίσκεται εκεί κοντά για νά τόν ακούση...

Σέ λίγο τó βαρύ ποδοβολή τó τής γιγαντόσωμης άραπίνας πού φεύγει έχει πάψει ν' ακούγεται...

ΣΤΑ ΣΤΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΥΚΩΝ!

“Άς γυρίσουμε τώρα λίγο πίσω στην Ιστορία μας. Καί με τής φαντασίας τά φτερά άς πετάξουμε κοντά στον Ταρζάν, τόν Γκαούρ, τόν Ποκοπίκο και τή Χουχού...

Τους έχουμε ήδη νά φεύγουν τρέχοντας από τó σημείο πού οί «Μαύροι Δαίμονες» του Γιαχάμπα είχαν σκάψει τούς τρεις τραγικούς λάκκους.

“Ο “Αρχοντας τής Ζούγκλας είχε βγάλει, μέσ' άπ' αυτούς, τόν μελαφό γίγαντα και τούς άλλους.

“Ετσι, σάν ξεμακραίνουν άρκετά, παίρνουν κατεύθυνση

πρός τή σπηλιά του Ταρζάν. “Όμως ένα κακό συναπάντημα τούς κάνει νά καθυστερήσουν πολύ στην πορεία τους.

Μιά μικρή άγέλη από πεινασμένους λύκους παρουσιάστηκε ξαφνικά μπροστά τους!

“Ο Ποκοπίκο κ' ή Χουχού πρόφθασαν νά σκαρφαλώσουν σ' ένα θεόρατο δέντρο πού βρέθηκε κοντά τους. Τό ίδιο φυσικά, έκαναν κ' οί δυό γίγαντες. Θά ήταν τρέλλα νά τά θάλουν μέ τόσους λυσσασμένους αντιπάλους.

“Όμως ό νάνος — σίγουρος πάνω στα κλαδιά — άρχισε νά παίζει και ν' άστειεύεται μέ τήν πυγμαία. “Ωσπου σέ μιά στιγμή, παραπατώντας γκρεμίστηκε κάτω. “Επεσε μ' άλλα λόγια πάνω σ' άνοικτά κι άφρισμένα στόματα τών λύκων.

“Ετσι, ό Γκαούρ και ό Ταρζάν, αναγκάστηκαν νά πηδήσουν κι αυτοί, άμέσως πίσω του. Καί νά παλαίψουν υπεράνθρωπα μέ τά λυσσασμένα θηρία για νά τόν σώσουν.

Τό ρόπαλο του μελαφού γίγαντα και τó μαχαίρι του “Αρχонта τής Ζούγκλας, θαυματούργησαν κι αυτή τή φορά!

“Η μάχη κράτησε άρκετά. “Όμως στο τέλος κανέναν ά-

πὸ τοὺς λύκους δὲν ἀπέμεινε ὀρθός. "Ἄλλοι κοίτονταν κάτω νεκροὶ κι ἄλλοι οὐρλιαζαν βαρειαύ τραυματισμένοι.

Λεύθεροι πιά ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν, ὁ Ποκοπίκο καὶ ἡ Χουχού, ξεκινᾶνε συνεχίζοντας τὸ δρόμο τους.

Ὁ νᾶνος ἀναστενάζει αἰμοβόρικα:

— "Ἐπρεπε νὰ τοὺς σφάξω τοὺς ἄτιμους! μουρμουρίζει. Ἄλλὰ φοβήθηκα...

— Μὴ σέ... φᾶνε; τὸν ρωτάει ἡ πυγμαία.

— "Ὅχι! τῆς ἀποκρίνεται. Φοβήθηκα μὴ... λερώσω τὴ χατζάρα μου!

Σὲ μιὰ στιγμή, καθὼς προχωροῦν, ὁ Γκαούρ ἐξηγεῖ στὸν Ταρζάν.

Λίγο πρὶν ἔλθης νὰ μᾶς ἐγγάλῃς ἀπ' τοὺς τάφους, εἶχε ἀκουστή ἡ φωνὴ τοῦ Γιαχάμπα. Ζητοῦσε βοήθεια ἀπ' τοὺς ἀραπάδες του. Γι' αὐτὸ εἶχαν φύγει ὅλοι τους ἀπ' ἐκεῖ. Γι' αὐτὸ μᾶς βρῆκες μόνους... Τὶ κακὸ νὰ ἔπαθε ἄραγε, ὁ κακοῦργος;

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας χαμογελάει:

— Τίποτα!... Δὲν μὲ βλέπεις; Εἶμαι μιὰ χαρά!

Ὁ Γκαούρ κοντοστέκεται

καὶ τὸν κυττάζει παραξενεμένος:

— Ἐσύ; Μὰ ἐγὼ μιλάω γιὰ τὸν Γιαχάμπα. Αὐτὸς φώναζε...

— Ναί! τοῦ κάνει σ' εὐθυμο τόνο, ὁ Ταρζάν. Ἀλλὰ φώναζε μὲ τὸ στόμα τὸ... δικό μου!

— Δηλαδή; ψιθυρίζει χαμένα τὸ μελαψὸ παλικάρι. Τί θέλεις νὰ πῆς;

Καὶ ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τοῦ ἐξηγεῖ γελώντας:

— Ἐγὼ φώναξα, Γκαούρ! Ἐγὼ κατάφερα ν' ἀπομιμνήθω τὴ φωνὴ τοῦ μαύρου κακούργου. Μονάχα ἔτσι θὰ μπορούσα νὰ τραβήξω ἀπὸ κοντά σας τοὺς ἀραπάδες ποὺ οὔς ἔθαβαν ζωντανούς. Ὑστερα, τρέχοντας, ἦρθα στὸ σημεῖο ποὺ βρισκόσαστε, ἀπὸ τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι...

Καὶ προσθέτει:

— Ἀπὸ μικρὸ παιδί εἶχα τὴ μανία ν' ἀπομιμοῦμαι τίς φωνὲς ἀνθρώπων, ζώων καὶ θεριῶν.

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου! τοῦ κάνει μὲ θαυμασμό ὁ Ποκοπίκο. Γιὰ γκάριξε, τὸ λοιπόν, σὺν τὸν «Καθαρόαιμο» νὰ σπάσουμε πλάξ!

ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ!

“Όμως οὔτε οἱ δυὸ γίγαντες, οὔτε ἡ Χουχού προφθαίνουν νὰ γελάσουν μὲ τ' ἄστεϊο τοῦ νάνου.

Γιατὶ τὴν ἴδια στιγμή γρήγορο καὶ βαρὺ ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάζῃ.

“Όλοι τοὺς κρύβονται πίσω ἀπὸ χοντροὺς κορμούς δέντρων. Παρακολουθοῦν ἀνήσυχοι.

Καὶ νά:

Δὲν ἔχουν περάσει λίγες στιγμὲς ὅταν ἀντικρύζουν νὰ περνᾷ ἀπὸ μπροστά τοὺς μιὰ γιγαντόσωμὴ νέα καὶ ὁμορφὴ ἀραπίνα. Στὴν ἀγκυλιά της κρατᾷ ἀναίσθητη τὴ Τζέιν καὶ τὴν Ταταμπού!...

“Ο Γκαοὺρ κι ὁ Ταρζάν ξεπετιῶνται ἀπ' τὴν κρυψῶνα τοὺς:

— Στάσου! τῆς φωνάζουν.

Καὶ τρέχουν κοντά της.

Ἡ ἄγνωστη γυναῖκα φαίνεται νὰ ξαφνιαζεται βλέποντας μπροστά της τὸν μελαψὸ γίγαντα. Καὶ τῆς ξεφεύγουν μερικὲς λέξεις:

— Ζῆς λοιπόν; Δὲν σ' ἔθασαν ζωντανό;

Καὶ ταχύνει τὸ βῆμα της

γιὰ νὰ ξεφύγῃ.

“Όμως οἱ δυὸ γίγαντες τὴν προφθαίνουν καὶ τὴν συγκρατοῦν. Πασχίζουν νὰ πάρουν ἀπ' τὰ χέρια της τὶς δυὸ ἀναίσθητες συντρόφισσές τους.

“Όμως ἐκείνη τὶς κρατᾷ γερά. Τὶς σφίγγει ἔτσι ποὺ θὰ πάθουν ἀσφυξία!

“Ο Ταρζάν ἀναγκάζεται νὰ τῆς δώσῃ μιὰ γερὴ γροθιά του στὸ πρόσωπο.

— Μὴ! τοῦ κάνει ὁ Γκαοὺρ. Ξεχνᾷς πὼς εἶναι γυναῖκα!...

Μὰ ταυτόχρονα ἡ μεγαλόσωμὴ μαύρη ἔχει τινάζει τὸ πόδι της πρὸς τὸν “Αρχοντα τῆς Ζούγκλας. Καὶ ἡ ξαφνικὴ καὶ φοβερὴ κλωτσιά της τὸν σωριάζει κάτω ἀναίσθητον!

“Όμως ταυτόχρονα ἕνα ἀπίστευτο θαῦμα γίνεται. Ἡ “Αραπίνα ἀρχίζει σιγὰ - σιγὰ νὰ μεταμορφώνεται. “Όσπου φθάνει νὰ γίνῃ ὁ τρομερὸς κι ἀπαίσιος Γιαχάμπα.

“Ο Μάγος — ὅπως θυμόσατε—τὸν εἶχε προειδοποιήσει: «“Αν θέλῃς νὰ μείνῃς ἔτσι ὅπως εἶσαι τώρα, μὴ χτυπήσῃς ἄνθρωπο! “Αν σηκώσῃς τὸ χέρι σου νὰ τὸ κάνῃς, τότε τὰ μάγια μου θὰ χάσουν ἀμέσως τὴ δύναμί τους. Κ' ἐσὺ θὰ ξαναγίνῃς ὅπως ἦσουν πρὶν μεταμορφωθῇς σὲ γυναῖκα!...».

Ὁ μαῦρος γίγαντας παρα-
τάει τώρα τις γυναῖκες καί,
δειλός, καθὼς εἶναι, τὸ βάζει
στὰ πόδια νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸν
Ταρζάν καὶ τὸν Γκασούρ!...

Ὁ Ποκοπικό τοῦ φωνάζει
καθὼς τὸν βλέπει ν' ἀπομα-
κρύνεται:

— Στὸ καλὸ «Καρπουζοκέ
φαλε»!... Κι ἂν καμμιὰ βο-

λά ξαναγίνης... τρυφερὸ πλᾶ
σμα, νὰ 'ρθῇς νὰ σέ κάνω...
κυρά Ποκοπίκαινασα!

Καὶ προσθέτει ἀναστενάζον-
τας μελαγχολικά:

— Πολὺ μοῦ γουστάρησες,
ἀδερφέ μου!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
«ΓΚΑΣΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΔΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β' Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελαὶ
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 81

ΤΙΜΗ ΔΡΧ 2

ΠΡΟΣΟΧΗ !...

ΠΡΟΣΟΧΗ !...

"Όσοι από σᾶς εἶναι δειλοὶ καὶ φοβισιάρηδες νὰ μὴ δια-
βάσουν τὸ τεύχος πού θὰ κυκλοφορήσῃ

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

καὶ θὰ ἔχῃ τὸν τίτλο:

"ΣΚΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ,,

Τῷ ΝΙΚΟΥ Β ΡΟΥΓΣΟΥ

Εἶναι μιὰ περιπέτεια Ζούγκλας καταπληκτικὴ καὶ συναρ-
παστικὴ στὸ τρομακτικὸ μεγαλεῖο τῶν ὑπέροχων σκηνῶν της.

"Όσοι ἀπὸ σᾶς εἶναι τολμηροὶ καὶ διαβάσουν τὸν

"ΣΚΡΟΠΙΟ ΚΑΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟ,,

θὰ μείνουν κατάπληκτοι!

Γιατὶ τὸ κείμενο τοῦ τεύχους ἔχει γράψῃ ὅπως πάντοτε ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα.

ΤΟΜΟΣ 1ος 1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 2ος** 9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ! 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 3ος** 17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ' 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ. **ΤΟΜΟΣ 4ος** 25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 5ος** 33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΙΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 6ος** 41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ. **ΤΟΜΟΣ 7ος** 49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. **ΤΟΜΟΣ 8ος** 57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ. **ΤΟΜΟΣ 9ος** 65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 10ος** 73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΛΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ. **ΤΟΜΟΣ 11ος** 81) ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ. 82) ΣΚΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 83) Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ. 84) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 85) ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ. 86) ΤΟ ΚΑΖΙΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 87) Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΪΜΟΥ. 88) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ. **ΤΟΜΟΣ 12ος** 89) Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. 90) ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. 91) ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ 92) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 93) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ' ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. 94) ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΚΤΑ. 95) Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥ ΜΠΑΧΑΝ. 96) Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ.

**ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 523-694**